

Bạch Hắc Bạch

Contents

Bạch Hắc Bạch	1
1. Chương 1: Lời Mở Đầu	1
2. Chương 2: Chi Bạch Hắc [1]	3
3. Chương 3: Chi Bạch Hắc [2]	11
4. Chương 4: Chi Bạch Hắc [3]	14
5. Chương 5: Chi Bạch Hắc [4]	19
6. Chương 6: Phiên Ngoại: Chuyện Ở Phòng Làm Việc [h]	24
7. Chương 7: Chi Hắc Bạch [1]	26
8. Chương 8: Chi Hắc Bạch [2]	30
9. Chương 9: Chi Hắc Bạch [3]	35
10. Chương 10: Chi Hắc Bạch [4]	42

Bạch Hắc Bạch

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, hiện đại đô thị, nhất công nhất thụ, phúc hắc công/thụ, tiểu bạch thụ/công, hài,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bach-hac-bach>

1. Chương 1: Lời Mở Đầu

>>>[Hacker] Ta lại tới đây!!

>>>[Tiểu Bạch] Sao bạn cứ tùy tiện ra ra vào vào máy tính của mình vậy?

>>>[Hacker] Người có thể trang bị tường lửa.

>>>[Tiểu Bạch] Trang bị tường lửa thì bạn sẽ không vào được nữa sao?

>>>[Hacker] À không, ta chỉ là muốn tăng thêm chút lý thú, không chế máy tính của người như thế này cảm thấy rất ngu ngốc.

>>>[Tiểu Bạch] Nghe nói bạn có thể tạo ra vi-rút?!

>>>[Hacker] Ờ.

>>>[Tiểu Bạch] Bạn có thể không chế máy tính của người ta?

>>>[Hacker] Gần như vậy.

>>>[Tiểu Bạch] Vậy bạn có thể hack mấy trang web kia không?

>>>[Hacker] đương nhiên, không nghe người khác gọi ta là “Hắc khách” sao?

>>>[Tiểu Bạch] ... A’ Mình còn tưởng đó là do bộ dạng của bạn rất đen...

>>>[Hacker] ...

>>>[Hacker] Ta lại tới nữa!

>>>[Tiểu Bạch] Bạn ngày nào cũng vào, không thấy phiền phức sao?

>>>[Hacker] Đúng là rất phiền, máy tính của người là cái máy tàn tạ nhất mà ta từng gặp.

>>>[Tiểu Bạch] Không phải đâu, đây là nhãn hiệu nổi tiếng.

>>>[Hacker] Ta là nói trong máy tính của người ngoài trò chơi trí tuệ kém chỉ có vi-rút thôi.

>>>[Tiểu Bạch] A Vậy bạn có thấy cái game “Nhanh mắt” của mình phải không, không nhớ rõ sắp xếp nó ở đâu, đi kiểm rất lâu rồi.

>>>[Hacker] ... Tạm biệt.

>>>[Hacker] Nay Ta lại tới!

>>>[Tiểu Bạch] Mấy ngày rồi không gặp, bị tường lửa của mình chặn rồi sao?

>>>[Hacker] Ha ha, giỡn à, ta lên máy người còn dễ hơn lên máy ta nữa á, không phải là nhớ ta rồi đó chứ.

>>>[Tiểu Bạch] Mình muốn nhờ bạn giúp một việc gấp này.

>>>[Hacker] Việc gì?

>>>[Tiểu Bạch] ... Bạn có thể vào hệ thống điện lực chỉnh sửa số liệu một chút không?

>>>[Hacker] Người tính làm gì?

>>>[Tiểu Bạch] Cầu xin bạn, hãy giúp mình giảm bớt tiền điện tháng này của nhà mình đi...

>>>[Hacker] Người đi chết đi!!

>>>[Hacker] Người chết ở cái xó nào rồi?!!!

>>>[Tiểu Bạch] ... Đi ra ngoài vài ngày á, tìm mình làm gì.

>>>[Hacker] Ta muốn tìm thứ kia.

>>>[Tiểu Bạch] Tìm cái gì ở máy của mình chứ?

>>>[Hacker] Vi-rút, tìm một vi-rút cũ của mấy năm trước, chỉ có trên máy của người mới bảo tồn đầy đủ các loại vi-rút nhất thôi.

>>>[Tiểu Bạch] Bạn là cao thủ sao?

>>>[Hacker] Có thể nói là vậy.

>>>[Tiểu Bạch] Cao tới trình độ nào?

>>>[Hacker] Ừm, khi ta buồn chán ta có thể tự hack đen thui máy nhà ta.

>>>[Tiểu Bạch] Ha, cái đó mình cũng biết làm!

>>>[Hacker] Người cũng biết làm?!

>>>[Tiểu Bạch] Đúng vậy, tắt phụt máy thì nó liền đen thui thôi...

>>>[Hacker] ...

>>>[Hacker] Khả khả, ta vừa làm một chuyện rất thú vị.

>>>[Tiểu Bạch] Chuyện gì?

>>>[Hacker] Ta đăng bài lên diễn đàn.

>>>[Tiểu Bạch] Việc này rất bình thường mà.

>>>[Hacker] Ta đăng lên lời tận tình mắng chửi các chủ đất là heo, thật hả giận.

>>>[Tiểu Bạch] Oa, đã quá, mình chẳng dám, sẽ bị xử hội đồng đó.

>>>[Hacker] Đúng vậy, đã bị xử hội đồng.

>>>[Tiểu Bạch] Vậy còn gì mà thú vị?

>>>[Hacker] Có chứ, là bởi vì ta dùng ID của người.

Vì thứ tự các cuộc trò chuyện không hợp lí lắm và cũng không phải là chính thức nên mình tùy tiện thay đổi một chút. Coi như đây là văn án cho đam mỹ này, dù đây là một tác phẩm khá ngắn và ngẫu hứng, thực ra không có văn án hay mở đầu cũng không sao • • •

Sau những câu chuyện ngược luyến tởn nước mắt, hử nào muốn đổi món bằng những câu chuyện dễ thương thì truyện này rất hợp. Bạch Hắc Bạch cũng giống như 365 nghề, khai thác các nhân vật hết sức đời thường... Truyện gồm hai phần (và một phiên ngoại H), một chi kể chuyện theo hướng anh Bạch là thụ, một chi thì ngược lại, cho anh Hắc làm thụ:">.

2. Chương 2: Chi Bạch Hắc [1]

Duẩn Hạo là một tay hacker.

Ngày nay, một người chỉ cần biết cơ bản là đã có thể dùng máy tính mọi nơi lên mạng vãi nhất từng mở QQ[1] tấn gâu một lần, gõ đôi dòng trò chuyện gì đó. Nhưng đương nhiên phần đông mọi người không đạt được trình độ hacker, huống chi trình độ của Duẩn Hạo lại “thâm độc”[2]đến như vậy.

Dạo Duẩn Hạo mới tiếp xúc với máy tính, ngay cả phiên bản 95 buồn chán cũng chưa có, thời gian dùng máy tính cũng rất ít. Tình trạng không giống như hiện tại, có hơn một nửa lên mạng mà ngay cả dos là cái gì cũng không biết, giống như bắt đầu thao tác là trên hệ điều hành 95 trở đi, nói rõ hơn là chỉ biết đến 98, 2000, XP thôi.

Duẩn Hạo là một hacker chúa ghét những kẻ mù tịt công nghệ thông tin[3], ở trong lòng gã, loại sinh vật mù công nghệ thông tin hết sức chướng mắt. Khi không có việc gì làm, gã thường lang thang trên mạng, ra vào máy tính của người khác. Nếu như phòng ngự của máy tính đối phương cũng không tệ (đương nhiên phòng ngự tốt không có nghĩa là gã không vào được, ngăn cản được gã không nhiều), gã sẽ đề nghị đối phương cải thiện, sau đó rời đi. Nếu như đối phương là một tên mù công nghệ thông tin chính hiệu, gã thường thường sẽ đe dọa – đùa giỡn – thả vài con vi-rút vào, có đôi khi thậm chí còn giúp đối phương dọn dẹp máy tính một chút – phá hỏng đến nỗi phải cài đặt lại.

Đêm gặp Tiểu Bạch[4], Duẩn Hạo đang hưởng thụ lạc thú phá hoại tường lửa. Loại kĩ thuật này cơ bản là kết quả của cuộc đấu trí giữa nhân viên kỹ thuật và hacker, người trước thì cố hết sức lập nên tạo dựng

vững chắc không khe hở có thể vào được, người sau thì lại khẳng khẳng không có gì kiên cố mà không phá nổi.

“Vào được... Chán ngắt, gỡ bỏ.” Vừa lẩm bẩm tự nhủ vừa nhấp chuột, Duẩn Hạo hơi mất hứng.

Hi vọng tiếp theo sẽ khó hơn, Duẩn Hạo nghĩ như vậy.

...Dễ ..., dễ quá!

Duẩn Hạo quấy nhiễu rất nhiều máy tính, nhưng dễ như vậy, tựa hồ cũng ít gặp. Hoàn toàn không có biện pháp phòng ngự, không có tường lửa, ngay cả chức năng tự phòng vệ của Windows cũng không mở. Cả chiếc máy cứ như thế bốn phía mở rộng để gã tiến vào, hào phóng cũng có trình độ.

Loại máy tính này... Vào được cũng không tính là có bản lĩnh! Chỉ cần biết chút kĩ thuật cũng có thể tùy tiện ra vào, trình độ quả là đáng sỉ nhục.

Duẩn Hạo cảm thấy buồn rầu, giống như tướng sĩ mặc áo giáp chinh tề đến chiến trường chuẩn bị tiến đánh xâm lược thành trì rồi, đối phương lại chỉ là một tiểu binh cỡi con ngựa gầy. Tướng quân vừa rút đao ra, tiểu binh lập tức lặn xuống lưng ngựa kêu la xin hàng.

Buồn bực, nên sau đó gã bèn bắn một khung thoại qua cái máy tính kém trí tuệ kia: “Máy tính của người đã bị ta khống chế.”

Đối phương hồi lâu mới đáp lại một câu: “Khống chế? Khống chế như thế nào?”

Duẩn Hạo ban đầu còn tưởng tên kia không trả lời là bị dọa tới rồi, thậm chí là đi tìm người cầu cứu rồi, gã dọa rất nhiều người, có gốc cũng biết tắt mạng đi trong hai mươi phút — hoặc là cưỡng bách tắt máy ngay — dĩ nhiên làm vậy thì cũng đã không còn kịp nữa.

Nhưng mà giống như vị này, đến vậy còn hỏi ngược lại, thật sự không nhiều. Duẩn Hạo có chút ngạc nhiên, không biết đối phương có phải gốc đến trình độ này thật hay không, liền đáp: “Dùng trojan.”

Có thể nhìn thấy từng chữ từng chữ được thông thả gỡ ra: “Ồ đâu? Mình không nhìn thấy.”

“... Mở Task Manager của người ra!” Tên này sẽ không thật sự đi tìm trojan đấy chứ?

“Task Manager là cái gì? Mở như thế nào cơ?”

“Dưới máy tính của người...”

“Phía dưới?” Sau hai chữ này thì dừng lại một hồi, “Phía dưới máy tính của mình là ngăn hồ sơ...”

“|||||| Trên taskbar của người nhấp phải...”

“Taskbar ở đâu cơ?”

“... ctrl+alt+del...”

“Để làm gì?”

“Nhấn mấy cái nút đó...”

Hồi lâu không thấy phản ứng, Duẩn Hạo hỏi: “Sao rồi? Tìm thấy chưa?”

“Chưa, năm nút này cách nhau xa quá, mình đang nghĩ cách làm sao để nhấn được...”

Duẩn Hạo vẻ mặt u ám, trực tiếp khống chế Task Manager máy tính tên kia, mở mục đang vận hành ra cho đối phương xem. Là một chương trình tên là yousb.exe gì đó.

“Thấy rồi, hay quá.” Đối phương đáp lại.

“...” Hay quá...

“A, khuya rồi mình phải đi đây, ngày mai gặp lại.” Tên tiểu bạch kia nói, sau đó dừng một chút, thông thả tắt phụt máy tính.

Ngay cả tất máy tính cũng sai, người như thế lại có thể dùng máy tính cấu hình tốt như vậy, rõ ràng là một sự sỉ nhục cho máy tính.

Thời gian tên tiểu bạch kia mở máy tính rất quy tắc, đều là khoảng chừng sau 7 giờ đến 11 giờ tối, hoạt động cũng rất nhàm chán, chỉ là lướt mạng, lên BBS[5], tán gẫu các thứ. Hơn nữa thao tác đánh máy chậm đến chết người, phòng chat cho dù có một hay hai người đáp lại cậu ta, cũng bị cậu tán gẫu với tốc độ chậm rãi.

Duẩn Hạo biết rõ điều này, là bởi vì khi gã không có việc gì thường đi xem lén — phải nói là ngông nghênh quan sát — tên tiểu bạch kia sẽ gặp phải trò hề gì.

Còn tưởng ngày đó sau khi cậu ta chạy trốn chết sẽ tăng cường phòng bị, ít nhất cũng trang bị một cái tường lửa ngăn chặn các loại, đặc biệt đợi gã đến xem độ khó thế nào; không nghĩ tên kia lại tiếp tục vẫn chưa sửa chữa gì, không che chắn gì cứ thế lên mạng.

Gã thả tay không chế chuột của cậu ta, gõ trên bàn phím một dòng TXT: “Này, ta là người hôm bữa.”

“A! Bạn tới thật kịp lúc!” Lúc này đánh máy cũng đã nhanh hơn nhiều.

“Sao?”

“Mình vừa nãy lúc khởi động máy, nhìn thấy một hình ảnh rất đẹp, chính là có rất nhiều hoa xuất hiện trên màn hình... Sau đó mình lại không thấy đâu nữa, bạn có thể tìm giúp mình không?”

“...” Một cách phần nộ gã đáp, “ĐÓ LÀ VI-RÚT!”

“Hả? Đó là vi-rút trong truyền thuyết sao? Rất đẹp á!” Giọng điệu Tiểu Bạch thực sự phấn khích, “Bạn có thể lại mở nó lên được không?”

“...” Rất nhanh gã lại nhìn qua máy tính tên này một lần, rõ ràng... quả là vi-rút đầy máy! Thực không hiểu nổi máy tính này sống sót như thế nào nữa, “Người rất muốn máy tính bị hỏng sao?”

Dĩ nhiên... Không phải không có khả năng sau khi trừ bỏ độc hại, cuối cùng các loại vi-rút tự giết hại lẫn nhau thành ra máy tính không thiệt hại gì... Tuy là nghe có vẻ ngu ngốc chút..

Người như thế thực sự là... hạ độc chết máy tính của mình!

Chẳng qua nói thật thì máy tính của cậu ta cũng chẳng có cái gì quan trọng, chỉ có vi-rút...

Thế là gã cả buổi giải thích cho cậu biết cái gì gọi là vi-rút, giảng giải mối nguy và tổn hại vi-rút gây ra, nửa ngày trôi qua, Tiểu Bạch mới nói một câu: “Vây bạn chính là hacker rồi ~”

“Đúng vậy đấy.”

“Bạn gây ra cái kia phải không? Có thể loại bỏ độc hại đi, chỉ giữ lại những bông hoa kia không?”

“...”

“Giúp đi, hacker không phải rất lợi hại sao? Hay là bạn không làm được hả? Hay là vậy rồi, nghe nói vi-rút đều rất phức tạp...”

Lại còn có thể nói như vậy... Bị Tiểu Bạch nói ngược lại rằng gã mới “tiểu bạch” thật là sỉ nhục to lớn.

Tạo ra thứ này cũng không đơn giản, sau khi chỉnh sửa lại xong, liền đưa cho Tiểu Bạch xem.

“Bạn thực sự lợi hại nha ^^” Tiểu Bạch rất cao hứng, gửi qua câu, “Mình chưa từng gặp ai lợi hại hơn bạn!!”

Nói lời vô nghĩa... Nếu đã gặp qua người lợi hại hơn, máy tính của người còn có thể tàn tạ như thế sao? Máy tính tàn tạ như vậy, bên trong toàn là vi-rút, khiến cho gã chẳng có hứng thú phá nó đi.

Ít nhất cũng phải đợi đến khi có người giúp cậu bảo vệ máy tính một chút, hack nó khó khăn một chút rồi hẳn tính.

Vì thế không hack Tiểu Bạch, hơn nữa thường xuyên lui tới máy tính của cậu, nhìn cậu dày vò máy tính của mình như thế nào. Vài ngày trôi qua, Duẩn Hạo cuối cùng hiểu được một điều, đó là: mù công nghệ thông tin đến trình độ của Tiểu Bạch thì dù có quyết tâm cũng không thể xóa mù nổi.

Rồi một ngày kia Tiểu Bạch hỏi: “Tại sao bạn cứ ra ra vào vào máy của mình vậy?”

Đây là cơ hội tốt để chỉ dẫn cho cậu ta, Duẩn Hạo vội vàng trả lời: “Người có thể trang bị tường lửa.”

“... Vậy bạn sẽ không vào được nữa sao? Rồi ai sẽ giúp mình chơi trò Nhanh mắt đây?”

...Vì tên này cài một phần mềm dưới một thư mục không bao giờ nhớ rõ đã tạo ở đâu sao? “Ngớ ngẩn, ta làm sao có thể không vào được chứ, chỉ là muốn tăng thêm chút lý thú, không chế máy tính của người như vậy khiến ta cảm thấy rất ngu ngốc...”

Ngay sau đó, Tiểu Bạch vâng lời mua tường lửa, lại còn là bản chính hãng, trang bị cho máy cậu.

Nhưng để trang bị cho máy cậu thì sau khi đi mua về, cậu lại đợi Duẩn Hạo lên mạng, hỏi gã xem trang bị thế nào...

Trang bị tường lửa đúng là có hao tốn một chút, chẳng qua gã không tốn nhiều thời gian lại vào được, Tiểu Bạch mở TXT trên màn hình, Duẩn Hạo thoáng chốc nhìn thấy Tiểu Bạch đánh lên mấy chữ.

“Bạn vẫn chưa vào sao?”

“Bạn đâu rồi? Vào nói với mình một chút đi!”

“Bạn thực sự sẽ không vào được nữa sao? Mình tháo cái tường lửa kia đi được không?... Nhưng mà tháo như thế nào vậy? Gỡ bỏ trực tiếp có được không?”

“T_T Minh không kiếm ra mình để tường lửa ở chỗ nào... Bạn lên giúp mình tắt nó đi...”

“Tiểu Hắc, Tiểu Hắc, bạn lên nhanh nhanh đi mà!”

Duẩn Hạo thoáng có chút bất ngờ, đánh một dòng chữ đáp lại cậu: “Này, gọi hồn à?”

“Mình còn tưởng bạn không quay lại được...”

“Nói đùa, tường lửa vật vãnh có thể ngăn được ta?”

“Bạn về lại là tốt rồi, bạn nói zuma có rất nhiều mạng, mình kiếm không được... Chơi cả đêm cũng chỉ qua được cửa thứ chín T T”

...

“Tiểu Hắc bạn đâu rồi? Sẽ không bị tường lửa đá ra ngoài đó chứ? T T Minh đã nói không cần trang bị thứ kia rồi mà...”

Hai người qua lại với nhau cũng biết được đôi chút cuộc sống lẫn nhau, Duẩn Hạo mỗi lần định thẳng tay hack máy Tiểu Bạch, lại nhìn ra bộ dạng không năng lực của cậu ta mà cảm thấy, hack cậu cũng không mang lại cảm giác đạt được thành tựu gì thử nghĩ một máy tính bên trong toàn là vi-rút, nhiều đến nỗi có thể mở hội triển lãm được, dù cho không hack nhất định cũng sẽ có một ngày nào đó máy tự động chết đi, hack nó ngược lại là giải thoát cho nó.

Duẩn Hạo nghĩ vậy, nhưng cũng không tìm ra trò vui nào khác, bèn chơi đùa với vi-rút trong máy của Tiểu Bạch. Biến đổi màn hình, đổi flash, khi Tiểu Bạch quay lại khởi động, Duẩn Hạo cũng thường đang lên, cuối cùng ngay thời điểm vi-rút phát tác kịp thời tiêu diệt nó, sau đó lại chỉnh sửa.

Dù sao ở trong mắt Tiểu Bạch, Duẩn Hạo có rất nhiều công dụng, từ việc nhỏ như xin id đăng kí diễn đàn đến chuyện lớn như diệt vi-rút, làm lá chắn bảo vệ vân vân, chỉ cần đánh TXT thỉnh cầu, phía bên kia đều có thể thỏa mãn. Ngay cả khi đang chơi game online bị PK[6] sắp chết thì cũng có thể không điều khiển chuột nữa, sau đó chuyển bại thành thắng dĩ nhiên, Tiểu Bạch thuộc chủng loại ngay cả NPC[7] cũng có thể đập chết được?!

Nhân tiện, việc Tiểu Bạch yêu thích nhất khi lên mạng chính là lướt web và chơi game. Chơi game online đã là khá tiến bộ rồi, trên thực tế trò chơi Tiểu Bạch thích nhất trên mạng là game giả tưởng, game nhanh mắt, còn lưu rất nhiều RPG đã chơi qua một cái mê cung có thể đi cả đêm, rõ ràng vừa mới đi tới từ hướng bên phải, sau khi xông vào lập tức chiến đấu, trở ra lại sẽ quay lại đi từ hướng bên trái.

Càng kì quái hơn chính là đang chơi gặp tình huống mây to gió lớn, cư nhiên lại còn dám nửa chừng quay ra hỏi gã nên đánh như thế nào, rõ ràng khiến gã thêm patch cũng không được...

Thêm nữa, không biết cậu ta nghe nói ở đâu bảo là có loại phần mềm tán gẫu chất lượng tốt tên QQ, sau đó hưng phấn quần quít lấy Duẩn Hạo nhờ gã giúp tìm cho mình một cái.

Giờ này mà còn có người không biết dùng QQ, Tiểu Bạch quả thực là “tiểu bạch” mà!

Tải và đăng ký ứng dụng xong thực ra cái gọi là đăng kí, chẳng qua không biết trước đây thuận tay đăng ký tên hiệu từ lúc nào, bây giờ tiện thể cho cậu ta sau khi Tiểu Bạch cuối cùng cũng lên được QQ, câu đầu tiên đánh trong TXT là: không dễ bằng đánh máy ở trong này...

Ngay cả gửi hình ảnh, mặt cười cũng đều dựa vào Duẩn Hạo, mỗi lần cậu hỏi xong, Duẩn Hạo đều một đợt mắng cậu ngu ngốc, một đợt dạy cậu dùng như thế nào.

Thế nhưng có một ngày, Tiểu Bạch cũng thật cao hứng mà đánh máy rằng: “Nói cho bạn nè, mình phát hiện ra một việc một việc vô cùng thần kì...”

“Cái gì?”

“Bạn kéo QQ đến mép màn hình, nó sẽ dần dần mất hẳn không nhìn thấy nữa, rất thần kỳ nha...”

... “Đúng vậy... Rất, thần, kỳ, nha...”

Duẩn Hạo lén xem Tiểu Bạch nói chuyện phiếm cùng người khác, phát hiện Tiểu Bạch vẫn là rất khác người bình thường, tên hiệu QQ đúng là nam giới, lại chưa bao giờ đi của “mm”, ngược lại thường xuyên tán gẫu một chút về những đề tài mà Duẩn Hạo thấy rất lung tung rỗng tuếch.

Khó trách người lên QQ vẫn luôn ít như vậy, Duẩn Hạo hỏi cậu: “Tại sao người không đi của mm?”

“Mm là cái gì?”

Cậu tốt xấu thế nào cũng ngẫu nhiên nhìn thấy qua ngôn ngữ mạng chứ: “Mỹ mi, học sinh nữ. Tán gái.”

Phía bên kia trầm mặc một hồi: “Còn có thể lên QQ tán... nữ sinh sao?”

“Nếu không thì dùng thứ này để làm chi!”

“... Nhưng mà tán như thế nào? Còn nữa sao mà biết được đối phương là nữ sinh?”

“... Bên trong có ghi giới tính, tuy rằng không thể gạt bỏ khả năng là gay...” Gã ngưng một chút, chợt nhớ ra, “Người không phải là chẳng hề xem thông tin của đối phương đó chứ?”

“... • Còn có thể xem thông tin của đối phương?”

“...”

Cho cậu ta xem thử một tiểu thuyết mạng, kết quả là đối phương sau khi xem xong, quần quít lấy diễn đàn gã giới thiệu, sau đó mê say nói hươu nói vượn đăng bài rỗng tuếch.

Rõ ràng là Tiểu Bạch còn chạy tới ban quản trị diễn đàn đăng bài nhảm nhí gì nữa, nên bị người ta đuổi khỏi trang mất rồi?

Người đó cũng thật không biết kiềm chế, Tiểu Bạch nói chuyện khiêm nhường với hắn một chút, hắn cư nhiên lại còn chửi Tiểu Bạch... Người như thế cần gì phải nói trái nói phải với hắn nữa, hack thôi.

Duẩn Hạo suy nghĩ, trong lúc đó tay di chuyển, một chốc đã hack tận gốc đối phương. Tiểu Bạch kia ngay sau đó nhấn lại trong hộp tin của gã: “Tiểu Hắc, có đúng bạn phá máy của người kia rồi không?”

“Đúng là ta, rồi sao?”

“... Bạn làm cái gì vậy, cho dù tôi cùng người kia cãi nhau, bạn cũng không được hack người ta! Bạn làm như vậy là rất ngang ngược, hơn nữa còn hại tôi bị người khác xem thường.”

Duẩn Hạo nổi giận, tên Tiểu Bạch này lại còn dám giáo huấn gã!

Ném qua máy cậu ta một con vi-rút, nhìn phía bên kia dần dần biến mất, Duẩn Hạo vẫn rất bức bối, nghĩ rằng nên sớm phá banh máy tên này, giữ cậu ta lại trong thời gian dài như vậy là gã đã tự chuốc buồn bức cho mình?

Tiếp tục hack người khác thôi, mặc kệ cậu ta đi.

Chẳng qua sau khi đã hình thành thói quen theo dõi IP cố định, cũng không dễ sửa được, rốt cuộc khi đang chơi đùa lại nghĩ đến bên kia có vấn đề gì hay không, Tiểu Bạch kia có lại gây nháo ra trò hề gì không, còn đánh máy như thế hay không... Sau đó nhớ tới chính mình đã hack cậu ta, hơn nữa dứt khoát không muốn gặp lại cậu ta nữa.

Tuy vậy, không còn nghe thấy tiếng riu rít hỏi cái này hỏi cái kia, thật sự không quen.

Tuy là trên mạng đầy những tên mù công nghệ ra đây, nhưng tức cười và mù tịt đến trình độ của Tiểu Bạch không có người thứ hai. Duẩn Hạo lại đi đe dọa máy tính của người khác, cái nào cũng ngay lập tức giật dây điện tắt phụt máy, không có ai ngơ ngác hỏi ngược lại như Tiểu Bạch.

Thật sự khó chịu, một tháng thì thành thói quen, hai tuần cũng đã thấy nghiện rồi.

Lần lần chuột, càng lần càng tới gần IP[8] của Tiểu Bạch, Duẩn Hạo cũng không phải không muốn gặp cậu ta, chẳng qua là thấy buồn chán... À, đúng rồi, là do muốn nhìn xem tên kia đối phó với việc không có máy tính như thế nào. Cái loại mù công nghệ như cậu bị gã hack đen thui, dám chắc trong khoảng thời gian ngắn không lên mạng được.

Rốt cuộc lên lút —— không phải, là quang minh chính đại đi vào, thấy địa chỉ của Tiểu Bạch không ngờ có liên kết, trong lòng khê động, xông xáo vào trong.

Ừ, quả nhiên hệ thống đã được cài đặt lại, bên trong trống rỗng, cái gì cũng bị mất. Tiểu Bạch qua loa dùng IE xem vài thứ, dường như cũng không có lên diễn đàn.

Không nhìn thấy TXT trên màn hình, Duẩn Hạo có chút không vui, người này thoát nhiên không hề nhớ gã, cũng không tính gọi gã. Gã ngẫm lại cảm thấy tức giận, không chế máy tính Tiểu Bạch, lại thiết lập một văn bản: “Đã lâu không gặp.”

“A! Tiểu Hắc, bạn đã trở lại!” Tốc độ đánh máy của bên kia đã nhanh lên không ít, “bữa đó sau khi máy tính của mình chẳng biết tại sao bị phá hư thì mình tìm bạn không được nữa, mình kiếm người ta cài đặt lại, nhưng mà bạn không bao giờ tới nữa T T”

... Cảm thấy cậu ta còn không biết trùng độc chính là kiệt tác của gã đây? Chẳng qua cũng khó trách, máy tính kia của cậu ta căn bản là một cái kho chứa toàn chất độc.

“Vậy mà người cũng không thiết lập một cái notepad gọi ta.”

“Chẳng phải bạn nói là có thể tạo cái mới ngay trên màn hình sao? Nhưng mà mình tìm rất lâu không thấy notepad đâu...”

“...” Còn sợ cậu không hiểu notepad mà gã nói đến... Xem ra cũng biết là đang đánh máy văn bản.

“Tiểu Hắc, mình hôm trước cũng không đăng nhập diễn đàn được...”

“Đó là vì người đã ghi nhớ vào cookies rồi!”

“Mình lại lên QQ nữa, nhưng mà đăng kí không được...”

“Lại quên mật mã? Ta crack cho, tên hiệu là gì?”

“... Không, không nhớ nữa...”

Duẩn Hạo tự cảm thấy mình rất kỳ quái, hack thì cũng đã hack tên kia rồi, cứ nhiên lại còn giúp cậu ta thiết lập lại.

“5555555555[9] game online của mình, hình ảnh của mình, văn bản mình lưu trữ và bài đăng của mình...” Thì là bởi vì mỗi ngày cậu ta ca thán khóc lóc như vậy khiến gã bỏ mặc không được, thành ra ngày nào cũng lại giúp cậu sắp xếp lại những thứ vụn vặt.

“Không phải đều đã cài đặt cho người rồi sao? Diễn đàn cũng đăng kí lại một lần nữa cho người, mấy thứ linh tinh kia cũng tìm giúp người một đồng rồi, người còn bắt nạt cái gì nữa?”

“Nhưng, nhưng mà... mấy thứ đó không ở một chỗ!! Mình tìm không được!!!!” Cậu ta đánh máy một cách kích động, “Bạn có phải từ đầu đến cuối chưa cài đặt trò Nhanh mắt cho mình không...”

“Cái trò Nhanh mắt vô cùng ‘tiểu bạch’ kia của người ở ổ D, chẳng phải ta đã cho người phím tắt rồi sao?”

“Nhưng mà... kiểu dáng không giống... vốn dĩ là hình đầu người cơ...”

“...”

“Mình muốn máy tính trước đây của mình cơ T T, máy tính bây giờ khó xài quá...”

“Có một vài thứ không biến chuyển đâu.”

“Hả?”

“Vi-rút!!!! Tại sao người cài đặt lại máy tính rồi, cái gì cũng bị mất, vi-rút vẫn xấp xỉ trước kia?” Hơn nữa...

“Người không mua tường lửa? Tại sao vẫn còn nhiều vi-rút kém trí tuệ như vậy chứ?”

Thực sự là vô cùng thâm hiểm, dấu cài đặt lại hệ thống có tốt hay không, chưa nghe nói qua cài đặt hệ thống xong cái gì cũng bị mất, máy tính lại có thể khôi phục lại vi-rút như cũ... Có một số vi-rút rất xưa rồi, không biết tên này lại chạy đến trang web lạc hậu nào mà bị dính.

“Mình... mình sai rồi, sau khi máy tính của mình bị phá hư bạn không tới tìm mình, nên mới cố ý không trang bị tường lửa mà...” Tiểu Bạch đánh một cái “T T”, khóc lóc kể lể, “bạn lâu như vậy cũng không hiện lên, mình nghĩ bạn tìm không được hoặc là vào không được, mới không dám trang bị. Mình nghe bọn họ nói sẽ phải sửa địa chỉ máy tính, ngộ nhỡ bạn lạc đường thì làm sao đây?”

“Người tưởng ta là người...”

“Mình còn chuẩn bị một cái màn hình nữa, bạn xem nè...”

“Sớm đã thấy rồi, ngốc muốn chết.” Đó là một bức ảnh, tên tiểu bạch này viết dòng chữ “Tiểu Hắc, mình là Tiểu Bạch, mình đợi bạn trở lại” lên tờ giấy trắng, còn vẽ thêm một cái mặt hề, “Quả nhiên chỉ có người ‘tiểu bạch’ như vậy mới có thể làm cái việc ‘tiểu bạch’ như thế.”

Tiểu Bạch lặng thinh hồi lâu không đếm xỉa đến gã nữa, Duẩn Hạo thầm nghĩ chả lẽ tên tiểu bạch này cũng biết phát cẩu, xoay người một cái khinh thường cắt đứt kết nối.

Rốt cuộc vài ngày sau đó Tiểu Bạch cũng không mở máy tính, Duẩn Hạo ngoài miệng không nói, trong lòng thật sự thấy khó chịu, xem thử hệ thống máy tính nhà hàng xóm cậu ta, đều vẫn bình thường, có lẽ không phải là vì hệ thống mạng gặp vấn đề.

Người thực sự tức giận rồi? Bồ đây không quan tâm.

Nói những lời như thế, vậy mà bốn ngày sau Tiểu Bạch khởi động máy, Duẩn Hạo lại ngay lập tức nhảy vào: “Người chết ở cái xó nào vậy hả?!!!!”

“Đi công tác vài ngày á, tìm tôi làm gì?”

... Không ngờ là đi công tác: “Ta muốn tìm thứ kia.”

“???” Tiểu Bạch hơi ngạc nhiên, “tìm cái gì ở chỗ của tôi chứ?”

Dù lỗ miệng rồi vẫn còn cố cứng rắn: “Vi-rút, tìm một vi-rút cũ của mấy năm trước, chỉ có máy tính của người bảo tồn được toàn bộ cái vi-rút nhất thôi.”

“Máy tính của tôi mới mua có nửa năm...”

“Vậy thì càng kỳ quái, lúc ta mới vào cũng mới mua được mấy tháng thôi, vậy mà có thể chứa nhiều vi-rút như vậy, người quả thực không phải là mù tin học bình thường nha.”

“>_< còn=”” nói=“” tôi=“” mù=“” tin=“”>

“Chẳng lẽ ngươi không thể à?”

“Con người ai không có điểm yếu chứ, không biết dùng máy vi tính cũng không phải là một cái lỗi không thể sửa chữa được.”

Tiểu Bạch không ngờ cũng biết phản bác lại, Duẫn Hạo có chút bối rối.

Chẳng qua, mù tin học cũng rất đáng yêu.

Sau khi máy tính được cài đặt lại, Tiểu Bạch không có hứng thú nói chuyện phiếm nữa, chuyển sang chơi game online.

Tiểu Bạch chơi game online, kết quả có thể đoán được, mọi lần đều bị người ta đánh chết sau đó đầu thai. Cuối cùng khóc lóc kể lể với Tiểu Hắc.

“55555... Tiểu Hắc, bạn đâu rồi?”

Duẫn Hạo rất nhanh đánh trả lời: “Ở đây, sao vậy?”

“Bạn bảo mình chơi cái game online kia vui hơn, mình liền chơi cái game online bạn nói, nhưng mà vừa lên làm nhiệm vụ đã bị người ta lừa mất trang bị rồi.”

Cha, tên khốn nào thấy cậu ta quá gà mờ mà ra tay ức hiếp? Không biết Tiểu Bạch có người có người bảo kê sao? Duẫn Hạo đánh trả lời: “Cái gì? Ngươi đợi đó, ta đi giáo huấn hắn.”

“Cảm ơn bạn

còn nữa, nhất định phải giúp đoạt lại vợ cho mình ~~~ nàng ta trước kia vẫn luôn chê mình cấp bậc thấp lại không linh hoạt, mình rất vất vả mới cầu hôn thành công...”

“...”

Duẫn Hạo rất nhanh lấy lại tên hiệu, vò đầu một chút mắng: “Ngươi tệ như vậy cũng đã cấp hai mươi —— mặc dù chắc đây là kết quả của khoảng thời gian chịu đựng và bị NPC chém —— vậy mà lại đi cưới một tên hiệu bỏ đi chưa lên đến cấp mười! Tên hiệu này vừa nhìn qua không phải đã biết ngay chính là người ta tùy tiện tạo thôi sao? Ngươi có phải để cưới vợ mà còn tặng trang bị vũ khí không hả?”

“Sao bạn biết? Mình vất vả lắm mới tiếp được cú đánh...” Tiểu Bạch nói.

“... Bị bán còn giúp người ta đếm tiền! Bmn[10], ta đi tra IP của người đó!” Duẫn Hạo biến mất trong chớp lát, rất mau đã trở lại, “Quả nhiên là dân đồng tính, người thật sự là ngu xuẩn, nữ ở trên game online, mười người thì có đến chín rưỡi là đồng tính, người ngu dốt, ngơ ngáo như vậy bị người ta lừa rồi!”

“5555555555555555 Tôi chỉ muốn có vợ thôi, có vợ là tốt rồi cho, dù là đồng tính cũng không sao, dù sao cũng chỉ nhìn tên chứ không có nhìn thấy người được...” Tiểu Bạch giống như đang lăn lộn trên mặt đất, “Bạn đừng có dọa người ta, giúp tôi cướp vợ về là tốt rồi T T”

“...” Duẫn Hạo chần chờ cả buổi, bên kia Tiểu Bạch đã rào rào ghi khắp notepad khuôn mặt khóc lóc, có vẻ như gã mà không đáp ứng sẽ không buông tha, Duẫn Hạo đành chịu, ngăn dòng đánh máy của cậu ta lại, “Được rồi, ta cho ngươi một người vợ mới là được chứ gì?”

“Ừ! Mình muốn mỹ nữ!!!”

“Nói nhảm, ngươi có muốn mỹ nam, game online cũng không cho phép kết hôn đồng tính đâu!”

Vợ mới của Tiểu Bạch quả nhiên là một đại mỹ nữ, cấp bậc cao, trang bị tuyệt hảo, chỉ là thái độ không thân thiện lắm, Tiểu Bạch thăm dò bắt chuyện hơn nửa buổi, mới nói đúng hai chữ: “Tiểu Bạch.”

“Ôi chào? Là Tiểu Hắc? Bạn dùng tên hiệu nữ sao? Chẳng lẽ bạn cũng là dân đồng tính?”

“... Tên hiệu nam của ta cấp bậc rất cao chơi chán rồi, thỉnh thoảng cũng luyện cái tên hiệu khác này.”

“Hi hi, nói vậy mình cưới Tiểu Hắc á, gọi phu quân đi!”

“...” Tân Bạch phu nhân bay lên đá một cước vào Tiểu Bạch đang mặt đầy nước miếng đứng ngây ngốc.

[1] Tên một phần mềm tán gẫu phổ biến ở Trung Quốc, giống như Yahoo! Messenger ở Việt Nam.

[2] Từ được dùng là “hắc”.

[3] Từ được dùng là “điện bạch” – không biết gì về các thiết bị điện tử. Ở nhiều chỗ trong truyện, mình dịch cụ thể hơn thành “mù công nghệ thông tin”.

[4] Do bị “điện bạch” – bị gọi là Tiểu Bạch (nguồn gốc về các khoản khác cũng hay bị gọi bằng biệt hiệu “Tiểu Bạch”). Ngoài ra, cậu ta cũng mang họ Bạch (được nó cụ thể hơn ở chi Hắc Bạch). Ngược lại, nhân vật Hacker Duẩn Hạo được gọi là Tiểu Hắc (do Hán Việt của Hacker là hắc khách).

Còn một điểm nữa không rõ mình suy đoán có đúng không nhưng hai biệt hiệu của hai nhân vật chính còn thể hiện máy tính họ đang dùng.

Tiểu Bạch = Macbook: máy tính của hãng máy tính Apple, bởi vì màu chủ đạo của sản phẩm Macbook là màu trắng thuần khiết, cao quý, tao nhã, giống như thiên sứ, nhận được sự yêu chuộng của đại chúng, một số người ưa thích Macbook ở Trung Quốc lấy Tiểu Bạch làm nick name cho loại máy tính này.

Tiểu Hắc = thinkpad: máy tính của IBM, màu sản xuất hàng loạt hầu hết là màu đen, chuyên dụng, thiết kế ổn trọng, an toàn, kĩ thuật vào loại hạng nhất, fans của IBM lấy Tiểu Hắc làm biệt hiệu cho loại máy tính này.

[5] Bulletin Board System.

[6] Player Killing.

[7] Non-Player Character.

[8] Internet Protocol.

[9] Tiếng khóc.

[10] Tiểu Hắc đánh NND, có nghĩa là “bà nội nó”. Việt Nam cũng có cách viết tắt mém tương tự...:>

3. Chương 3: Chi Bạch Hắc [2]

Dưới sự trợ giúp của Duẩn Hạo, cấp bậc của Tiểu Bạch nhanh chóng thăng tiến, cậu ta dần cũng mất đi hứng thú với game online, chuyển sang nghe nhạc. Duẩn Hạo tìm được mấy cái trạm, kéo những ca khúc do ca sĩ Tiểu Bạch yêu thích trình bày xuống cho cậu.

“Hi hi, mình muốn mua một cái mp3 để nghe trên đường ^^”

Duẩn Hạo rất muốn nói dứt khoát đưa tiền cho ta, ta đi mua giúp người, dù sao cũng cảm thấy Tiểu Bạch đi mua thiết bị điện là một chuyện rất nguy hiểm, xem máy tính cấu hình mạnh của cậu ta lại thường được dùng để cài đặt trò chơi Nhanh mắt thì cũng biết được cậu ta đi mua máy thế nào. Vì thế đặc biệt tìm rất nhiều những điều cần biết về mua mp3 đưa cho Tiểu Bạch, rồi mới để cậu ta đi mua dù sao mp3 cũng không phải là một thiết bị gì quá lớn, theo lý mà nói hẳn là không có việc gì mới đúng.

Thế mà...

“Tiểu Hắc T T”

“Ta đây.”

“Mình rất đau lòng.”

“Làm sao vậy?”

“Mình bị gian thương hãm hại rồi T T”

Đã nói không thể để tên này tự đi mua đồ rồi? Sắc mặt Duẩn Hạo hơi biến đổi: “Hãm hại như thế nào? Còn giữ biên lai chứ?”

“Mình nghe theo lời bạn, địa điểm và nhãn hiệu cũng đúng, sau đó nói với người bán mình muốn mua loại 256M, sau khi mua xong quay về nhìn xem, chỉ có 242M... T T”

“...”

“Còn nữa bạn nói chỉ cần đi tìm tải về, bỏ vào là nghe được, mình tải mấy bài xuống mp3, kết quả một nửa không nghe được T T”

“Người cắm mp3 vào chưa?”

“Cắm rồi, vất vả lắm mới tìm được lỗ cắm.”

Nhìn xem một chút, quả nhiên, bốn bài hát thì có đến hai bài là thuộc định dạng rm: “... mp4 cũng không thể chơi dạng này được...”

“Không phải chỉ cần là bài hát đều được sao?”

... Nói là mấy bài hát này là kiếm ra từ baidu, bốn bài mà có thể tìm được hai bài thuộc dạng rm, đây cũng là một loại tài năng.

Chẳng qua tên này không nghe nhạc trên đó sao? Rõ ràng ngay cả tải về và phát ra cũng không rành lắm...

Về sau mới biết Tiểu Bạch đúng là có nghe nhạc, chẳng qua là nghe đĩa CD, hơn nữa đĩa cậu ta mua có vẻ như đều là hàng thật.

Tên này quả thực hết thuốc chữa, có phải là lắm tiền quá không?

Kiểm bài hát trên baidu cũng có một khuyết điểm, chính là không cẩn thận sẽ kiếm được thứ gọi là ca khúc đã cover lại. Đôi khi nghe được những bài hát cover hiệu ứng tuyệt vời, giọng hát tệ hại này, Tiểu Bạch sẽ ngờ vực hỏi Duẩn Hạo, vì sao trình độ này cũng có thể bán được tiền á.

“... Đại đa số vẫn là lên mạng hát chơi một chút thôi, người có thể nghe được là bởi vì chỗ của bọn họ vừa khéo được baidu tìm thấy.”

“Nhưng mà trừ giọng không hay ra, so với các bài hát khác mình tải xuống không khác biệt mấy... Không phải là ca sĩ rock and roll gì đó mình nghe... vậy mà âm thanh cũng không khác nhau lắm... Tự mình hát không phải chỉ có tiếng mình mà còn có tạp âm sao, vậy nên, vẫn rất đáng phục á...”

“... Nếu mà không thể dùng để thêm nhạc đệm, thì máy tính dùng để làm gì...”

“Ôi chào, ôi chào, ôi chào? Lại còn có thể dùng máy tính biến đổi thành như vậy sao? Tiểu Hắc, bạn chỉ mình đi!!”

“...” Nếu mà không thì cậu ta còn tưởng là mấy bài hát kia đều là ghi âm ở studio à...

Ngay sau đó cài đặt phần mềm cho cậu ta, ngay cả trang web nhạc đệm cũng tìm giúp cậu, chỗ đăng lên cũng đăng kí xong xuôi, chỉ đợi Tiểu Bạch cất tiếng hát thôi.

Dĩ nhiên chủ động và nhiệt tình như thế cũng là có mục đích, thì chính là muốn nghe thử tiếng của Tiểu Bạch. Tất nhiên Duẩn Hạo sẽ tự nhủ với chính mình rằng, nghe thử giọng của cậu ta xem rốt cuộc gây ngộ đến mức nào.

Thế nhưng sau khi mọi thứ bố trí ổn thỏa xong, vẫn không nghe thấy âm thanh gì cả. Duẩn Hạo đợi đến khi không kiên nhẫn nổi nữa, đánh máy rất nhanh hỏi cậu ta: “Này, không phải người muốn hát sao? Tại sao còn chưa mở miệng?”

“Hả? Mình đang hát mà?”

“Hát cái đầu người! Trên quỹ đạo âm thanh không có hình sóng!” Duẩn Hạo rất giận, “Rốt cuộc người có cắm microphone vào chưa hả?”

“Tôi cũng không phải ngu đần T T”

“Người không phải thì ai phải? Chốt mở microphone mở chưa?”

“Mở rồi.”

Kỳ quái, loại microphone này, gần như chỉ cần cắm vào là có thể dùng mà...

“Người cắm tai nghe vào chưa?”

“Cắm rồi... A!!” Tiểu Bạch bỗng dưng đánh một loạt dấu chấm than.

Duẩn Hạo ôm đầu.

“Mình cắm hai cái ngược rồi...”

... Chỉ biết là như thế này...

Giọng của Tiểu Bạch khá cao, nghe có chút non trẻ, nhưng cũng rất đáng yêu. So với giọng của Duẩn Hạo hoàn toàn đối lập.

Thật sự thì Tiểu Bạch chỉ hát chơi vui trên mạng, không biết như thế nào lại hợp ý vài cô nữ sinh, lừa cậu vào một nhóm để cậu hát giúp giọng nam gì đó, kết quả lại giao cho Tiểu Bạch ca khúc căn bản là song ca nam nam...

Quan trọng là rất khó chọn người hát cùng, Tiểu Bạch trước sau nhiệt tình “bị bán còn giúp người ra đếm tiền” nóng lòng tìm kiếm khắp nơi, cuối cùng lôi cả Duẩn Hạo vào.

Thực ra Duẩn Hạo vốn định nếu Tiểu Bạch tìm được người cùng hát thì sẽ hack card âm thanh ổ đĩa hoặc là phần mềm ghi âm của cậu...

“Cùng hát đi, giọng của Tiểu Hắc hẳn là không tệ nhỉ... Tuy rằng mình còn chưa nghe tiếng nói...” Tiểu Bạch cười hì hì đánh chữ, “Cùng hát đi, cùng hát đi mà ”

... Gã đường đường là một hacker lại đi chơi cái trò kém trí tuệ đó? “Không được.”

“Rất vui mà, thật đó ”

“Không vui.”

“... Tôi biết rồi, Tiểu Hắc hát rất khó nghe nên mới không chịu hát cùng chứ gì? Hay là giọng của bạn trẻ con quá hả?”

“...” Lại còn dùng phép khích tướng, giọng của người mới là trẻ con đấy!

“Không thèm đếm xỉa đến tôi, quên đi... Tôi đi thử camera, Tiểu Lục nói có thể dùng thứ này cắt hình sau đó đăng lên mạng, sẽ có nhiều người tới tham gia hơn...” Tiểu Lục hình như ngoài đời có quen biết với Tiểu Bạch, là cô ta xúi giục Tiểu Bạch cùng hát cho vui.

“Người mua camera rồi?” Ngay lập tức đáp lại.

“Đúng vậy, ở trong nhóm có người luôn nói mà muốn nhìn thấy tôi qua video nói chuyện với anh ta.”

“Người sẽ dùng sao?” Lại còn muốn gặp mặt trước qua video với người khác, nếu gã để cho Tiểu Bạch kết nối với tên kia, danh hiệu hacker đem tặng kẻ khác cho rồi.

“Không phải cắm vào là có thể dùng được sao?”

“Trình điều khiển...”

“Tôi biết, bạn lần trước cũng nói với tôi rất nhiều lần, mà lần trước tôi mua mp3 không phải là đã tự cài đặt thành công rồi sao?”

...Cái kia của người là thuộc hệ thống XP, sao mà dùng trình điều khiển của mp3 được?

Duẩn Hạo thấy cậu ta chậm chạp cài đặt trình điều khiển, cuối cùng kết nối được với camera, Duẩn Hạo ngay lập tức nhìn thấy hình ảnh trên video.

Tiểu Bạch hoặc là quá ngu ngốc hoặc là không thích bản thân, bên trong máy tính hoàn toàn không có ảnh chụp của cậu — không nên nghi ngờ điều này, phải biết rằng Duẩn Hạo còn biết rõ mọi thứ bên trong máy tính của Tiểu Bạch hơn cả cậu ta — bởi vậy đây là lần đầu tiên Duẩn Hạo nhìn thấy bộ dạng của Tiểu Bạch

“Người, người, người đang làm gì đó?” Duẩn Hạo bị cảnh tượng trước mắt làm cho cả kinh, ngay cả đánh chữ cũng không xong.

“Hả? Tôi đang cắm camera vào mà.” Tiểu Bạch giật mình không biết Duẩn Hạo đã nhìn thấy cậu rồi, một tay cởi áo thun ra, một tay chăm chú đánh máy bằng một ngón tay. Dáng người có phần mảnh khảnh, bộ ngực gầy phớt trần, nóng đến nỗi mồ hôi ra rất nhiều, “Hôm nay nóng quá, thời tiết này mà còn bắt tôi đi mua camera, Tiểu Lục thật không biết suy nghĩ.”

“A, bây giờ có thể nói chuyện rồi, tôi đi gọi Tiểu Lục, quên mất là ai muốn nói chuyện với tôi rồi...”

Chẳng lẽ định nói chuyện với người ta trong bộ dạng này? Nói giỡn sao? Tiểu Lục kia cũng thật, rõ ràng muốn lợi dụng Tiểu Bạch thực hiện mỹ nhân kế, Tiểu Bạch lại còn ngốc nghếch hồ đồ nghe theo lời cô ta nói!

“Ôi chào? Tiểu Hắc, Tiểu Hắc, QQ của tôi sao không đăng nhập được thế này?”

Nói lời vô nghĩa, cho người đăng nhập được ta còn là hacker sao: “Có lẽ internet có vấn đề rồi, người cũng biết tencent thường xuyên bị lỗi đường dây mà.”

“Ai, tôi đi tắm trước vậy.” Nói xong đứng dậy, cũng không tắt máy tính, chạy sang một bên tìm quần áo. Vóc người cậu ta tuy rất gầy yếu, đường cong vẫn rất đẹp, cộng thêm khuôn mặt thuần chất thiên sứ kia, mọi chuyển động đều trông thật quyến rũ. Vẫn là hoàn toàn không hay biết bên máy tính kia có một người đang trố mắt nhìn cậu, sau khi tìm thấy quần áo mang đi giặt, cậu ôm quần áo suy nghĩ một chút, để quần áo sang một bên, chìa tay, nhắc chân cởi quần dài ra.

Duẩn Hạo ngồi trước máy tính, bỗng dưng cảm thấy đầu óc nóng bừng, sau đó xoang mũi là lạ.

Không ngờ... chảy máu mũi rồi!

Không dám nhìn nữa, vội vàng đi tìm khăn giấy, đến khi quay lại trước máy tính, Tiểu Bạch đã vào phòng tắm rồi, không nhìn thấy người nữa.

May quá, may quá.

Nhưng mà hình như là... có đôi chút tiếc nuối?

4. Chương 4: Chi Bạch Hắc [3]

“Vẫn không thể lên được sao? Tiểu Lục gọi điện giục mình rồi này.” Cậu trai xinh đẹp vừa mới tắm xong ngồi xuống trước máy tính đánh máy hỏi.

“...” Kỳ thực Duẩn Hạo cũng đã nghe thấy khi Tiểu Bạch nói chuyện rồi, cô gái kia rõ ràng thật sự nóng ruột. Ngắm nhìn Tiểu Bạch trước mắt, trắng nõn mịn mà, tuy rằng nghe nói là đã đi làm, nhưng bộ dạng nhìn thế nào cũng thấy rất nhỏ tuổi, căn bản là một cậu con trai cực kì non trẻ.

“Ày? Nếu như Tiểu Hắc không lên, mình đã dứt khoát đi trực tiếp, Tiểu Lục nói hôm nay nhất định phải kiếm được người chịu song ca, mình lên QQ không được đành phải đến chỗ của chị ta vậy...” Tiểu Bạch không biết trọn vẹn những lời nói của cậu đã bị Duẩn Hạo nghe được rõ ràng, gã hơi nhúc nhích, cậu lại lẩm bẩm nói một mình, “Kỳ thực hát cùng Tiểu Hắc thì quen biết hơn một chút, nhưng mà bạn ấy không muốn hát cũng không có cách nào. Hơn nữa Tiểu Lục nói giọng của mình thích hợp với hát bè, giọng Tiểu Hắc cũng chưa chắc lần áp được giọng mình?”

Nói đến như vậy rồi, Duẩn Hạo mà để cậu đi, thì không còn là đàn ông con trai nữa: “Tiểu Bạch.”

“Ôi chào? Ai đó?” May là hiện tại không ghi âm, dùng phát tiếng trực tiếp chứ không phải tai nghe, Tiểu Bạch mới có thể nghe thấy tiếng của Duẩn Hạo. Nhưng mà cậu ta rõ ràng không kịp phản ứng là ai gọi cậu, nhìn hết trái phải một hồi, mới kịp phản ứng đó là âm thanh truyền ra từ bên trong máy tính, lúc này mới kinh hãi, “Tiểu Hắc? Vì sao mình có thể nghe thấy tiếng của bạn?”

“Nói nhầm, ta phát ra loa của người, không nghe được mới là lạ...” À... đương nhiên, nguyên nhân chính yếu vẫn là máy tính hai người ở một góc độ nào mà nói căn bản là một máy...

“Ôi chào, giọng của Tiểu Hắc rất trầm á, nhất định là giọng nói của bậc cha chú rồi... Tại sao không hát cùng với mình chứ, Tiểu Lục tuyệt đối sẽ vừa ý giọng của bạn!”

Duẩn Hạo trở mắt nhìn Tiểu Bạch nhào tới trước máy tính, dáng người tuyệt đẹp, đường cong duyên dáng phơi bày làn da trắng mịn ướt át có thể khiến cho ngay cả đám đàn ông bình thường... không quá “thẳng” phải chảy máu mũi, đương nhiên bao gồm cả Duẩn Hạo. Hết lượt này đến lượt khác tên kia vẫn không yên, cứ cọ cọ đầu vào máy tính: “Tiểu Hắc, bạn hát hai câu cho mình nghe đi, nếu được mình sẽ không đi tới chỗ Tiểu Lục nữa.”

Ánh mắt biểu cảm vô tội mở lớn khẩn thiết cầu xin, điểm nhỏ hồng nhạt trên bộ ngực trắng ngần từ bả vai đến thắt lưng...

Khụ một tiếng, giọng nói hơi khàn: “Việc đó... Hát cái gì vậy?”

“Da Tiểu Hắc đồng ý rồi ” Tiểu Bạch cao hứng giơ tay hoan hô, càng để lộ ra nhiều hơn khiến cho Duẩn Hạo càng nhìn thấy rõ. Duẩn Hạo đầu nóng lên, căn bản là càng lúc càng thấy tự hổ thẹn.

Quên đi, quên đi, dù sao cũng là mình không tốt từ đầu chỉ cậu ta thu âm bài hát, cậu ta hát với mình, dù sao vẫn tốt hơn so với hát cùng người khác, bị một đám con gái biến thái YY tới.

Có camera rồi, sau đó còn biết hóa ra tai nghe microphone có thể dùng để nói chuyện trực tiếp, Tiểu Bạch hầu như không chịu đánh máy nữa —— dù sao tốc độ đánh máy của cậu ta cũng chậm. Không chỉ như thế, cậu còn quần quít lấy Duẩn Hạo đòi gã đi mua camera. Duẩn Hạo một mặt tự hỏi hacker cần camera để là cái gì một mặt đi mua về cắm vào. Tất nhiên Tiểu Bạch không biết xem như thế nào, toàn bộ là do Duẩn Hạo vận hành.

“Mình còn tưởng bộ dạng hacker đều rất đen, rút cuộc bộ dạng bạn cũng khá tốt mà!”

“Vì sao hacker bộ dạng phải đen?”

“Nếu không thì các bạn sao lại bị gọi là “hắc khách”? Không phải là vì bộ dạng đen đúa, lại làm việc ở trong bóng đêm sao?”

“Ta không biết tại sao tụi ta lại bị gọi là hắc khách, ta chỉ biết là, người bị gọi là Tiểu Bạch tuyệt đối không phải vì bộ dạng của người trắng trẻo, lại làm việc buổi ban ngày...”

Người có thể ngốc đến loại trình độ này, cũng hiếm thấy à...

Bảy giờ.

Bảy giờ rưỡi.

Tám giờ.

Tám giờ rưỡi.

Cậu ta đâu rồi?

Duẩn Hạo ngồi trước máy tính, vô thức gõ ngón tay, đợi Tiểu Bạch đăng nhập.

Kỳ quái, bình thường giờ này đã sớm lên mạng rồi, tại sao hôm nay còn chưa thấy bóng dáng. Nói gì thì nói, sinh hoạt của Tiểu Bạch luôn luôn tuân theo quy luật, cho dù không theo quy luật cũng nói với mình một chút mới đúng chứ. Cứ như vậy không thấy chào hỏi gì, đến chín giờ cũng chưa lên, thực sự không giống phong cách của Tiểu Bạch.

Thật là, sớm biết thì đã hỏi cậu ta phương thức liên lạc rồi, dù tên Tiểu Bạch này ngay cả chút đề phòng cảnh giác cũng không có, nói chuyện phiếm ở trên mạng từ trước đến nay đều là người ta hỏi cái gì cậu ta trả lời cái đó. Chiều cao, tuổi tác, nơi làm việc Duẩn Hạo đều nắm rõ — tuy gã đến giờ vẫn không thể tưởng tượng Tiểu Bạch kia dựa vào cái gì mà chui được vào một công ty tư nổi tiếng cả nước, cũng không biết rốt cuộc Tiểu Bạch làm cái gì ở công ty tư nhân kia, chẳng qua nghĩ là có lẽ cậu ta không làm gì khác ngoài nhân viên vệ sinh vật vãnh gì đó. Nói cho cùng dạo gần đây máy vi tính thông dụng khắp nơi như vậy, người làm ở một công ty lớn như thế, làm sao mà ngay cả khởi động còn hay quên bật công tắc màn hình.

Nhưng mà cũng nên đến giờ tan tầm rồi chứ, tại sao còn chưa lên nữa?

Đêm nay Duẩn Hạo không thể yên lòng, nhưng mà chờ đợi cậu ta như vậy, cũng không phải chỉ một buổi tối. Hai ngày, ba ngày, mãi đến khi Duẩn Hạo bắt tay vào tra số điện thoại nhà Tiểu Bạch, Tiểu Bạch mới chậm rãi lộ mặt ở máy tính bên kia.

“Người chết ở cái xô nào vậy? Tại sao nhiều ngày như vậy không lên?!” Tiểu Bạch vừa mới kết nối mạng, bên này Duẩn Hạo lập tức gửi qua một câu.

Camera rõ ràng còn chưa mở, cũng không biết là âm thanh chưa cắm vào, lập tức lên màn hình, đầu tiên tìm văn bản TXT kia đã lâu chưa dùng tới, thuận tiện thiết lập lại một cái, sau đó đặt câu hỏi. Hồi lâu trong máy tính mới có âm thanh: “Tiểu Hắc, máy tính mình hai ngày trước bị hư.”

Thừa lời, biết rồi: “Tại sao mà bị hư?”

“Hôm đó khi mình về thì không lên mạng được...”

“Sau đó?”

“Sau đó mình nghe bạn nói không lên được có thể là “miêu” chưa cắm chặt, vì thế mình...”

“Đi tìm con mèo?”

“Khinh người! Tôi đương nhiên biết “miêu” là modem.”

“Cũng không biết ai lúc trước nói là “con ‘miêu’ mà gặp sự cố thì đi tìm con chuột’ nữa à!”

“Dù sao mình cũng không làm vậy.” Tiểu Bạch gãi gãi đầu, chuyển đề tài nói chuyện, “Nói chung nhất định là không kết nối được, mình nghĩ có lẽ là vấn đề về “con miêu”, thế nên cắm lại dây điện một lần nữa.”

“Ai, kỳ thực điện cũng thường xuyên dao động, không nhất định là vấn đề về “con miêu”, chẳng qua người làm như vậy cũng không sao, tiếp nữa?”

“Sau đó vẫn không được, mình nghĩ bạn nhất định đang đợi mình á, vì thế mình rất sốt ruột.” Những lời này khiến cho Duẩn Hạo hơi cong khóe môi lên, nhưng đối với câu nói theo sau đó... “Mình nghe nói cũng có thể là ở chỗ cắm phía trong không chặt, vì thế mình liền... mở hộp máy ra cắm lại...”

Thì run rẩy: “Tự người làm?”

“Đúng vậy á, mình cắm tới cắm lui vẫn không lên được...”

“Đợi chút!” Ngắt lời cậu ta, “Người mở hộp máy ra thật chứ?”

“Đương nhiên rồi, nếu không làm sao mình biết là không được?”

“Ngu ngốc!!! Như thế máy tính không bị hư mới là lạ đó!!!!!!”

Tiểu Bạch bị dọa đến rụt người lại, mở camera rồi không dám che lỗ tai lại, đành nhỏ giọng nói: “Mình biết rồi, mình không nghĩ mọi chuyện lại phiền phức như vậy...”

“Xảy ra giết điện chết người cũng không ai biết được!” May mà bên trong hộp máy điện thể rất nhỏ, nguồn điện lại không dễ dàng mà tùy tiện đụng tới được, nếu không bị giết chết cũng không ai biết! Tên Tiểu Bạch này lại ở một mình, nếu thực sự xảy ra chuyện, sẽ tệ hại giống như trong tiểu thuyết, như phim trên TV vậy, mãi đến khi thối rữa đến bốc mùi mới...

Càng nghĩ càng thấy lo lắng, quay sang hỏi số điện thoại Tiểu Bạch, đồng thời đưa cho Tiểu Bạch số điện thoại của mình. Tiểu Bạch ngay sau đó liền mở mục ghi chép thông tin trên QQ ra, nhập vào trong.

“Người làm gì vậy?”

“Mình ghi nhớ số điện thoại của bạn á, về sau máy tính có vấn đề gì có thể dùng tìm bạn á.”

“Ghi nhớ trên giấy hoặc là trong điện thoại di động!” Máy tính có vấn đề còn có thể mở QQ sao...

“À...” Tiểu Bạch đi ghi chép lại, sau đó oán trách, “Tiểu Hắc, bạn không biết mình cài đặt lại rất phiền toái, bọn họ nói tự mình mở hộp máy ra là không được rồi. Bắt mình trả tiền nhưng lại sửa chữa mất đến mấy ngày, thứ gì bên trong lại đều mất cả.”

“Ta giúp người trang bị lại...” Duẫn Hạo mệt mỏi, “Còn nữa, lần sau máy tính xảy ra vấn đề gì cứ tìm ta, đừng tự mình lộn xộn...”

“Ừ ^^”

Kết quả lần sau rất nhanh đã tới.

Chẳng qua đó là vào dịp cuối tuần, Duẫn Hạo thức khuya, ban ngày dậy trễ một chút, điện thoại của Tiểu Bạch đã gọi tới.

“Tiểu Hắc, Tiểu Hắc, máy tính của mình trục trặc rồi, tính sao đây?”

“Xảy ra chuyện gì?” Duẫn Hạo vẫn còn đang ngái ngủ, mắt nhắm mắt mở cầm lấy ống nghe, “Lại không lên mạng được?”

“Không phải, vừa nãy mình đi tải tiểu thuyết về xem, chạy đến một trang web để tìm tải TXT...”

“Sau đó?”

“Sau đó tải xuống một thứ kêu phải setup gì đó, mình liền làm theo...”

“Đã nói là TXT! Người tải xuống cài đặt chương trình làm gì!”

Gã lớn tiếng, cậu cầm ống nghe ra xa một chút: “Tôi nghĩ đó là sách điện tử gì đó thôi, cũng không phải tôi muốn nó là vi-rút...”

Giọng nói rất ủy khuất, khiến cho người ta muốn tức giận cũng không được, Duẫn Hạo hạ giọng: “Miêu tả tình trạng hư hỏng một chút đi.”

Thật vất vả hai người mới đối thoại thành công, Duẫn Hạo nhìn không được cau mày: “Xem ra nhất định phải cài đặt lại hệ thống rồi.”

“Cài đặt lại, vậy không phải là những thứ bên trong sẽ lại bị mất sao? Hơn nữa mình không biết cách...”

“Ai bảo người dính vi-rút làm gì! Rõ là một chút không nhìn tới người sẽ xảy ra chuyện ngay!” Duẫn Hạo mắng Tiểu Bạch cả buổi, sau đó an ủi cậu, “Mấy thứ kia của người ở chỗ ta đều có, yên tâm đi. Cài đặt lại rất đơn giản, hướng chỉ của người là hệ thống chính hãng...”

Kết quả nói nửa ngày Tiểu Bạch vẫn không hiểu, cuối cùng nói bằng giọng điệu không biết xấu hổ: “Mình thật sự không biết cách, không thì thế này đi, không phải bạn nói là trước tiên khởi động máy hay sao? Mình lên mạng bạn giúp mình cài đặt lại...”

“... tiểu bạch...”

“A?”

“Ta là nói người thật là “tiểu bạch”!!!!”

Tiểu Bạch nhúc nhúc: “Tôi vốn chính là Tiểu Bạch mà.”

... “Người đánh máy không được làm thế nào lên mạng? Người lên mạng không được ta làm sao đi vào?”

“... Mình tưởng bạn có khả năng đó, bạn chẳng phải rất lợi hại sao?”

“Lợi hại hơn cũng không thể tự dung thay đổi máy tính được? Người... Còn nữa, giúp người cài đặt lại máy tính, người có bao giờ nghe nói từ xa cũng có thể cài đặt lại hệ thống giúp chưa?”

“Không thể sao?”

“Đương nhiên không thể!!!!”

“A, vậy hay là mình kiêng máy tính ra ngoài...” Tiểu Bạch ủ rũ nói, giọng điệu rầu rĩ.

“Việc đó, thực ra... Việc đơn giản như vậy có người giúp thì cũng giải quyết được.” Duẩn Hạo nói, “bên cạnh người không có ai thông thạo máy tính sao?”

“Chính là bạn, Tiểu Hắc.” Tiểu Bạch trả lời, bỗng nhiên cao giọng, “Đúng rồi, còn có Tiểu Hắc! Tiểu Hắc, bạn ở thành phố B phải không!”

“Đúng vậy, rồi sao?” Về mặt bình tĩnh, thực ra trong lòng xao động có chút kịch liệt.

“Bạn tới giúp mình cài đặt lại đi! Không chỉ lợi hại cài đặt lại mà còn có thể lưu lại mọi thứ nữa!” Tiểu Bạch phấn chấn nói, “Vừa vặn hôm nay là cuối tuần, bạn có bận gì không?”

“À... không bận lắm.”

“Vậy cứ qua đây đi, mình cho bạn biết địa chỉ.”

“Hừ, người bảo ta qua thì ta liền qua à.”

“Tiểu Hắc, bạn là người tốt, mình thích bạn nhất ” Rên rĩ làm nũng, Tiểu Bạch bộ dạng xinh xắn, giọng nói lại trẻ con, như thế thì một người bình thường còn không chịu được, huống chi Duẩn Hạo cũng không thực tâm muốn cự tuyệt, bị cậu dây dưa một lúc thì đáp ứng.

Tiểu Bạch nói địa chỉ cho gã biết, kỳ thực Duẩn Hạo sớm đã biết nhà cậu ở chỗ nào, tìm địa chỉ với gã mà nói chỉ cần một cái nhấc tay, đương nhiên gã không nói ra những lời này, nói ra sẽ giống như mình quan tâm quá mức đến tên này.

“Vậy bạn qua đây nhanh lên một chút, mình ở nhà đợi bạn đó.”

“Biết rồi.”

Hai mươi phút sau đó...

“Tiểu Hắc chẳng phải bạn nói bạn ở rất gần sao? Đã tới chưa? Mình đã báo cho bảo vệ ở dưới lầu rồi đó.”

“... Ta còn chưa đi khỏi nữa...”

“55555 Tiểu Hắc, bạn nhanh lên một chút đi, mình là lần đầu tiên gặp bạn trên mạng, bạn đừng để mình phải đợi lâu như vậy...”

Không phải là thấy mặt ở trên mạng rất nhiều lần rồi sao...

Gã cũng muốn nhanh lên một chút, nhưng mà...

“Mình nhớ rõ ràng là có một cái áo sơ-mi tơ tằm, biến đi đâu rồi...” Ai, ngày thường chẳng phải là ở nhà với máy tính hay là đi ra ngoài vận động, quần áo đều là áo thun với trang phục thể thao hay thứ tương tự gì đó sao, hoàn toàn không có bộ nào phù hợp với gặp mặt chính thức. Bình thường gặp mặt qua video trên máy tính một chút thì không sao, bây giờ là mặt đối mặt đó, không ăn mặc trang trọng cũng có chút không phải.

“Kho báu, ta rất thích rất yêu rất quý, kho báu ta rất yêu rất quý ” Điện thoại lại vang lên. tiếng chuông biến thái này là do Tiểu Bạch thu, nói đây là bản nhạc cậu vô cùng yêu thích, Duẩn Hạo tự nguyện thiết lập nhạc chuông báo gọi đến của gã thành thứ này.

“A lô, ừ, ta lập tức đi ra cửa... Người hối thúc cái gì ta không phải là không đi... Được rồi, được rồi ta lập tức khởi hành, người ở nhà đợi ta đi.” Duẩn Hạo cúp điện thoại di động, gấp gấp thay bộ áo sơ-mi và quần jean, đi ra ngoài.

5. Chương 5: Chi Bạch Hắc [4]

Chỗ ở của Tiểu Bạch là một khu xa hoa có tiếng, Duẩn Hạo toàn thân ăn mặc đơn giản qua lại nơi đó, cảm thấy có chút không tự nhiên, kỳ thực đương nhiên là không ai chú ý đến gã.

Xét đến bài trí căn phòng của Tiểu Bạch và máy tính phí tiền của cậu ta, Tiểu Bạch quả thực rất có tiền. Trái ngược với gã, hacker thì đúng là hacker, nhưng mà cho tới nay chưa từng dùng internet “kiếm” tiền, tuy là cũng có viết chút chương trình biên soạn phần mềm, chung quy chỉ là thu nhập nhiều hơn tiền sinh hoạt qua ngày đôi chút, so với mức sống của Tiểu Bạch dường như kém hơn rất xa.

Như thế nào đã có thứ suy nghĩ đó! Duẩn Hạo chợt lắc đầu, xua đuổi thứ suy nghĩ “kiếm tiền nuôi Tiểu Bạch trong nhà”, bước ra khỏi thang máy.

“Tiểu Hắc ” Mới vừa bước ra khỏi thang máy liền nghe một tiếng reo, rồi có một người mạnh mẽ bổ nhào tới. Tuy là người kia chiều cao, cân nặng không bằng Duẩn Hạo, nhưng mà tốc độ lao ra rất nhanh, sức đẩy vẫn cứ rất lớn, thiếu chút nữa đẩy ngã Duẩn Hạo.

Tiểu Bạch! Tiểu Bạch người thật! Ở ngay trước mặt hoặc cũng có thể nói là đang bám lấy trên người mà không phải là nhìn thấy ở trong camera, là Tiểu Bạch người thật đó!

Duẩn Hạo bị nhiệt tình ôm sát gương gạo giầy giữa: “Tiểu Bạch, người buông ta ra!”

“Ừ...” Tuy là gật đầu, người vẫn không di chuyển chút nào, vẫn cứ dụi dụi vào Tiểu Hắc, “Tiểu Hắc, bạn nhìn gần càng đẹp trai hơn, so với gặp trong video có vẻ cao hơn.”

Tiểu Bạch kỳ thực cũng không lùn, nhưng so với Duẩn Hạo dễ thấy kém hơn một chút. Cậu ta thuộc loại con trai xinh xắn hiếm thấy, còn Duẩn Hạo thì thuộc kiểu anh tuấn thường gặp. Hai người tuổi cũng xấp xỉ, chỉ có điều nhìn bề ngoài, Tiểu Bạch có bộ dáng trẻ hơn Duẩn Hạo rất nhiều. Vì vậy làm nũng như vậy vẫn lộ vẻ tự nhiên hết sức.

Trên mặt Duẩn Hạo không có biểu cảm gì lớn, trong lòng ngực đã nóng lên vì bị ôm quá chặt.

Người thật và trên phim nổi chính là rất khác nhau, xem qua trên máy tính rất nhiều lần, vẫn rất khác người đứng trước mặt sờ sờ, hướng chỉ là ở tư thế thân mật như thế này. Duẩn Hạo bị cậu ta cọ tới cọ lui, sắc mặt không khỏi có chút đỏ lên.

“Tiểu Bạch, buông ra, người còn muốn cài đặt máy tính hay không hả?” Đẩy nhưng lại không thể dùng lực, thoát khỏi miếng dán dẻo dai này cũng không dễ dàng, hơn nữa ngày gã mới rời được Tiểu Bạch dính chặt trên người.

Tiểu Bạch kéo gã: “Mình gặp bạn rất vui mừng thôi mà, đương nhiên muốn cài đặt máy tính, vật dụng của bạn đều mang theo rồi chứ? Máy chỗ mình hình như có ổ đĩa hệ thống dự phòng...”

“Ta biết, XP của người là hàng chính hãng.” Duẩn Hạo theo sau Tiểu Bạch đi vào nhà cậu.

“Xoa Phách là cái gì?” Tiểu Bạch ngẩng đầu lên, nghiêng một góc bốn mươi lăm độ, ánh mắt lấp lánh có chút khờ khạo.

“Nickname của XP, giống như ta gọi người là Tiểu Bạch.” Nhà Tiểu Bạch quả thực rất lớn, khoảng đất mặt tiền có trồng cây, có thể đoán được làm vậy rất đắt tiền. Chỉ có điều bên trong kì thực có điểm gây thất vọng, nguyên là đồ dùng tốt lại bị quá nhiều thứ hỗn độn gì đó đặt quanh, nếu so với chỗ đổ rác thì oan ức cho chỗ đổ rác.

Tới căn phòng quen thuộc rồi, mở máy tính lên, lưu lại một số tài liệu, sau đó cài đặt lại. Máy tính của Tiểu Bạch ngày thường do gã trông coi, các thứ bên trong đã sớm phòng ngự rồi, không sợ mất tài liệu gì trọng yếu với điều kiện trước tiên là, nếu như bên trong máy tính kia của cậu ta có tài liệu gì trọng yếu...

Cài đặt lại hệ thống tương đối tốn thời gian, trong lúc chờ đợi, Tiểu Bạch chạy đến đưa một núi dưa, lê, đào cho Duẩn Hạo, vừa nói chuyện phiếm, vừa ăn trong khi chờ đợi.

Ngắm nhìn người đẹp cũng có thể no bụng được, hướng chỉ “người đẹp” này là lần đầu gặp mặt, Duẩn Hạo quên mất máy tính còn đang ngáp ngẫm, nói chuyện thật vui với Tiểu Bạch. Tiểu Bạch ngu ngốc là thật,

đôi khi nói chuyện lại lộ điểm ngớ ngẩn, nhưng mà thực sự trò chuyện, lại có thể nói chuyện nhịp nhàng với Duẩn Hạo. Ngay cả những điểm ngớ ngẩn phạm đến cũng thỏa đáng, khiến cho Duẩn Hạo không thể nhịn được cười.

Kết quả không chú tâm một chút thì đã chạng vạng tối, Duẩn Hạo mới nhớ ra bên kia vẫn đang cài đặt hệ thống, vội vàng trở lại trước máy tính, quả nhiên đã cài đặt gần xong. Liền vẫy tay một cái: “Tiểu Bạch, trình điều khiển.”

Tiểu Bạch ngay sau đó mở ra một đồng trình điều khiển, nào là phần cứng di động, camera kỹ thuật số, mp3: “Ồ đây.”

“Ta là nói trình điều khiển của bo mạch âm thanh, bo mạch âm thanh của người trang bị chuyên dùng, hẳn là phải có trình điều khiển.” Quả nhiên đối với bệnh mù công nghệ của cậu ta không thể ôm hoài bão, Duẩn Hạo lục tìm trong các ổ đĩa.

“Ồi chào? Không phải là cắm cái gì đó vào mới cần trình điều khiển sao? Mình nhớ bạn nói bo mạch âm thanh máy tính của mình được gắn ngoài mà.” Tiểu Bạch hỏi.

“...” May mà đây là XP... Mở phiên bản phần cứng ghi nhớ của hộp máy, lên mạng tìm trình điều khiển.

“Máy chủ cũng không quản lí trình điều khiển mình cần, cũng không tháo gỡ. Tiểu Hắc có phải trình độ hacker của bạn chưa hoàn thiện không?”

Nói nhảm, máy chủ đương nhiên biết trong đây toàn là trò chơi gì đó, đương nhiên là có rất nhiều trình điều khiển.

Biết rằng có giải thích Tiểu Bạch cũng không hiểu, dứt khoát nhìn cậu khinh thường, tiếp tục sửa chữa máy tính. Rất nhanh đối phó được, tóm Tiểu Bạch đến trước máy tính: “Xong cả rồi, người xem thử đi. Có vài thứ máy tính của ta đã phòng trước, ta hiện tại không bật máy ở nhà, quay về sẽ gửi cho người.”

“Ừ, trước tiên đăng nhập QQ... Tiểu Hắc, số QQ của mình là bao nhiêu?”

“Ta cài đặt QQ ở ổ đĩa D, những thứ bên trong cũng không ít, tự mình xem đi.” Duẩn Hạo cảm thấy hai người đều ở trước máy tính thật sự quá nóng, vì thế quay người sang ngồi ở bên cạnh.

Tiểu Bạch vâng lời: “Ồi chào? Thật kỳ quái, tại sao đánh không lên chữ số?”

Mí mắt Duẩn Hạo không di chuyển: “Người dùng bàn phím loại nhỏ?”

“Đúng vậy đó.”

“Đèn num sáng chưa?”

“Đèn num? Ở chỗ nào?”

“Ở phía trên bên phải bàn phím.” Rõ ràng như vậy, cho dù “tiểu bạch” cũng phải nhìn thấy chứ?

“Có một numlock, nhưng mà không có chốt mở đèn á?”

... Quả nhiên không thể đánh giá cao chỉ số IQ của Tiểu Bạch, Duẩn Hạo đứng lên đi đến bên cạnh Tiểu Bạch, cúi người xuống ấn bàn phím: “Bây giờ có thể rồi đó.”

“Tiểu Hắc quả thực rất lợi hại.” Tiểu Bạch ngẩng đầu, cười hì hì nhìn gã. Rõ ràng là nụ cười ngốc nghếch ngờ nghệch, không biết vì sao kèm theo chút hương vị câu dẫn người, khiến cho Duẩn Hạo nhất thời ở đó ngây ngốc.

Tiểu Bạch chìa tay kéo gã, nửa kéo nửa lôi như ôm lấy một bên gã: “Tiểu Hắc mình tìm không được My Favorites... Bên trong có rất nhiều thứ hay...”

Không có cách nào đành cúi người sao lưu lại, trước máy tính thì chỉ có một cái ghế như vậy, đợi Tiểu Hắc đáp ứng xong những yêu cầu kỳ quái khó hiểu của cậu ta thì phát hiện ra chính mình tựa như ngồi hẫ vào trong lòng ngực Tiểu Bạch. Vội vàng nhảy dựng lên: “Bây giờ gần xong rồi đó, người đừng có bừa bãi lên mấy trang web gì nữa, đợi ta về nhà rồi tính tiếp...”

“Bây giờ đã trễ, mình đi chuẩn bị cơm, Tiểu Hắc bạn ở lại ăn cơm tối đi.”

“... Không cần...” Tiểu Bạch chuẩn bị sao? Có phải là sẽ dùng dầu ớt thay dầu sa lát đấy chứ?

“Mình nấu ăn không khó ăn đâu mà, thật đó.” Tiểu Bạch lời kéo gã, “Nếu như bạn sợ bóng tối mình có thể đưa bạn về, ở lại ăn cơm đi ”

“Ai sợ bóng tối?” Mặt gã đen xì, cũng không phải con nít ba tuổi.

“Vậy là bạn đồng ý rồi nha, mình đi làm cơm.” Tiểu Bạch nhảy khỏi ghế dựa, nhanh chân chạy đi.

Ai... Hi vọng là đồ ăn có thể cho vào miệng...

Đúng là cũng không tệ, màu sắc, hương vị đều tốt, ăn rất được. Rượu đỏ kèm thức ăn cũng rất ngon, Duẫn Hạo rõ ràng ăn cơm và uống rượu rất thoải mái, cho nên bất giác uống hơi nhiều, đầu có phần choáng váng.

“Giờ cũng đã trễ rồi thôi đừng đi về nữa, nhà của mình có mấy phòng trống cho khách, bạn ở lại ngủ đi.” Tiểu Bạch nói, “hơn nữa máy tính mình mới cài đặt lại, bạn chơi với mình một chút đi ”

Duẫn Hạo do dự, Tiểu Bạch ngẩng đầu nhìn gã: “Bạn chẳng phải là ở một mình sao? Không quay về không có vấn đề gì chứ. Ở lại đi, ở lại đi ”

Tiểu Bạch nói cũng đúng, hơn nữa chính Duẫn Hạo cũng không muốn rời đi như thế, thành thật gật đầu đồng ý. Bởi vì Tiểu Bạch đã làm cơm, gã rất tự giác chạy đi rửa chén, mãi đến khi Tiểu Bạch gọi gã.

“Tiểu Hắc, Tiểu Hắc, mau tới đây!”

Người gọi ta tới ta liền tới à. Duẫn Hạo nghĩ, nhưng vẫn rất nhanh chạy qua: “Làm sao vậy?”

“Mình chơi game tìm không thấy phím bấm...”

... Mới vừa cài đặt lại máy tính xong thì chơi game, cái tên này.

“Lại cái gì nữa? Không khởi động được sao?” Thanh âm càng gần, Duẫn Hạo vào đến cửa phòng.

“Không phải... Màn hình máy tính nhảy ra “press anykey to continue.” Tiểu Bạch nghe được tiếng bước chân, quay đầu nhìn gã bằng ánh mắt đáng thương, “Nhưng mà mình tìm chỗ nào cũng không thấy nút anykey...”

“...”

“Chẳng lẽ bàn phím không tốt? Đáng ghét, còn nói là bàn phím hoàn chỉnh...”

Duẫn Hạo không chịu được, đưa tay tùy tiện nhấn một nút trên bàn phím, màn hình di chuyển rồi.

“Người không phải có thể xem hiểu tiếng Anh sao? Tại sao không biết anykey là bất luận nút gì cũng được...” Cơ thể nghiêng về phía trước, nửa tựa vào cạnh người Tiểu Bạch, hàm răng Duẫn Hạo hơi nghiến lại, mắng cậu ta.

“Mình còn tưởng là giống như windows không phải là cửa sổ mà là hệ thống, zip không phải là khóa kéo mà là nén tập tin, tưởng anykey này là một nút bấm...”

“Nút bấm cái đầu người... A?” Đang mắng chửi hăng say, chợt nhìn thấy trò chơi trên màn hình đã khởi động rồi, mà cái hình vẽ kia...

“Đây, đây là cái gì...” Tuy nói là... gã không quá thẳng, cũng ít nhiều tiếp xúc qua một vài thứ, nhưng, nhưng, nhưng... Đây là cái gì?

“Trò chơi người ta gửi cho mình á, nghe nói vui lắm.” Tiểu Bạch nói, cau mày, “nhưng mà tại sao toàn là tiếng Nhật? A... tùy tiện nhấn là được rồi...”

Duẫn Hạo kinh hãi có chút đông cứng rồi, không phải chưa từng thấy qua thứ này, dù sao trên mạng cái gì mà không có, thứ này tính ra đã là cái gì. Nhưng mà... Tiểu Bạch ngây ngô như thế, cùng với thứ xấu xa kia, hoàn toàn không phù hợp...

“Ôi chao? Hóa ra còn có thể như vậy sao? Tư thế này mà cũng có thể bày ra được, Tiểu Hắc bạn xem cái này có phải là rất buồn cười không, ôi chao? Còn có roi da... Không phải rất sáng sao còn lấy đèn cây để làm chi?”

Người đông cứng một chỗ vẫn tiếp tục mặt mày đen xì, vì thế cái tên ngồi ở trên ghế kia thuận tay ôm lấy gã, cho gã ngồi trên đùi mình. Tuy nói về chiều cao và cân nặng, Duẩn Hạo ngồi như thế so với Tiểu Bạch càng lộ vẻ cao hơn, hoàn toàn giống như gấu túi ôm lấy thân cây, chẳng qua đầu gối cũng là ôm.

Nội dung chỉ dạy càng lúc càng khiến cho người ta xấu hổ đỏ mặt, tim đập dồn, Duẩn Hạo có chút choáng váng nhìn Tiểu Bạch thao tác lung tung, chỉ dạy rất bại hoại, quá bại hoại, nhưng mà...

Nhưng mà tay của tên kia đang làm cái gì đó? Hắc, hắc, hắc đang sờ ở chỗ nào kia?

“Tiểu Bạch, ngươi — ” Ngoảnh đầu lại, nhìn thấy vẻ mặt tươi cười của Tiểu Bạch, vốn rất ngây ngô. Tiểu Bạch cười lộ lên thật sự rất đẹp, giống như thiên thần thuần khiết, ngửa lên một góc bốn mươi lăm độ hoàn mỹ, biểu cảm rất ngây thơ, rất vô tội.

Như vậy, Tiểu Bạch là một người ngây ngô như vậy, phải là không biết rõ lắm trò chơi này là cái gì... Hắc, tay hắc...

“Tiểu Bạch, ngươi bỏ tay ra, cho ta xuống!”

Động tác đó không thể lấp liếm bằng ảo giác và nhạy cảm! Nếu như đặt lên trên người phụ nữ chính là quấy rối *** nghiêm trọng, còn đặt trên người đàn ông...

Định rất nhanh đứng dậy, chỗ hiểm đã ở trong tay đối phương, Tiểu Bạch nhẹ nhàng sờ soạng, cũng chẳng dùng sức lực gì, Duẩn Hạo đã tê dại da đầu, thân thể không tự giác mà mềm nhũn xuống.

Tiểu Bạch tay phải buông chuột, tìm cách đến trước ngực Duẩn Hạo, ngón tay của cậu lộn xộn trước ngực gã, qua áo sơ mi nhẹ nhàng néo lấy vật nhỏ nhô ra trước ngực. Ghế ngồi máy tính Tiểu Bạch rất thoải mái, hơn nữa lưng ghế còn có đệm, hai người ngồi đúng là chật hẹp, nhưng mà hoàn toàn có thể di chuyển được.

Giấy giụa thoát ra lại không dễ, người Tiểu Bạch rất nhỏ bé nhưng sức lực lại không yếu, ôm gã vào trong ngực sẽ không thả ra. Duẩn Hạo hơi uống nhiều quá, tay chân có phần vô lực, hơn nữa hai người gần gũi như vậy, tay của Tiểu Bạch lại cư xử rất xấu, khiến cho Duẩn Hạo cũng có chút không đành lòng được.

“Tiểu Hắc, tôi rất thích cậu.” Cậu thấp giọng thăm thẳm vào tai gã, thanh âm cất lên nóng bỏng, ngọt ngào lại có chút tê dại là cổ tình mê hoặc, lời nói ra lại càng làm cho khí huyết Duẩn Hạo sôi trào, “Tiểu Hắc, cậu có thích tôi không?”

“Ai thích...” Miệng vừa mở ra, đầu sau đó liền bị xoay nghiêng qua một bên, vật thể hình thoi màu hồng mềm mại bao phủ lấy miệng gã, thật sâu mà hung hăng hôn tới.

Khi đã tỉnh táo lại, khuy áo trên áo sơ-mi chỉ còn cái hai cái, mảnh lớn da dễ bị phơi trần. Đai lưng quần jean bị tháo ra, cái mà bọn họ gọi là zip cũng bị kéo mở, bộ phận đàn ông được vỗ về chơi đùa, khi hai chân trong ý thức hỗn loạn bị đầu gối người phía sau tách ra, hoàn toàn ở trong trạng thái người nguyên thủy.

Sao... Sao bỗng dừng lại như thế này...

Cổ rất quá...

Định tránh ra, vừa khẽ động, người cuộn dưới thân đã thở hổn hển thật sâu, đè gã lại, ghé vào lỗ tai gã thấp giọng nói: “Tiểu Hắc, cậu như thế này... Tôi không thể nhịn được nữa rồi...”

Cảm giác thấy vật cứng bị đè nén dưới thân kia, Duẩn Hạo thoáng chút đông cứng, cơ thể bị xoay qua, đối mặt với Tiểu Bạch. Thấy trong đôi mắt hẹp dài mà quyến rũ của đối phương toàn là dục vọng, trên khuôn mặt trắng ngần cũng đã ửng đỏ, lòng bỗng dưng mềm nhũn.

Tuy là ngoài miệng nói lời độc ác một chút nhưng gã kỳ thực từ trước đến giờ vẫn luôn chiều theo ý Tiểu Bạch, cần gì phải keo kiệt vào lúc này đây.

Tiểu Bạch ngẩng đầu, Duẩn Hạo cúi đầu hôn môi cậu, hai người ở trên ghế dựa đưa một hồi, cuối cùng Tiểu Bạch mở nụ cười, ôm lấy Duẩn Hạo đi vào phòng ngủ.

Ấy... Khiếm nhã, đừng nhìn kĩ, khiếm nhã, đừng nhìn kĩ...

“Qua đây đi, qua đây đi ” Cọ tới cọ lui trên người Duẩn Hạo, “Ở riêng hai người phải thanh toán tiền đi lại, tiền thuê phòng, cậu xem ngay cả tiền mạng cũng hai phần... Hơn nữa, máy tính của tôi gặp vấn đề còn muốn cậu tới giải quyết, ở chung so ra tốt hơn rồi ”

“Đường đường là chủ tịch còn để ý đến tiền sửa chữa máy tính sao? Hừ, còn chưa tính sổ việc người lừa gạt ta!”

“Tôi lừa cậu cái gì? Tôi vốn là mù tịt các thiết bị điện mà. Ngoài cái máy tính này ra, máy vi tính trong tay tôi từ trước đến nay không có tuổi thọ vượt quá ba tháng...”

“Rơi vào tay một tên ngốc có thể nhỏ phích cắm điện ra để tắt máy, máy tính cũng thật đáng thương...”

“Cho nên để cứu vớt máy tính trên thế giới, chúng ta hãy sống chung đi!”

“Ta vì sao lại muốn cùng cái thứ bề ngoài tiểu bạch bên trong trá hình gian tà nhà người chung sống chứ...”

“55555555 Người ta có chỗ nào gian trá? Hạo Hạo, cậu thật vô tình bạc bẽo, lên giường xong sẽ ném người ta đi...”

“...” Người còn mặt mũi nói!

“Cùng tôi sống chung đi, cậu tưởng tượng xem tôi như vậy, ngộ nhờ ngày nào đó tay hacker nào không vừa mắt tôi, cho nổ máy tính nhà tôi, tôi chết ở nhà không có ai trông nom tôi... Hạo Hạo, cậu lương thiện nhất cậu sẽ bảo vệ tôi ”

Tên này...

“Đi mà, đi mà, tôi ở chỗ này rất cô đơn lạnh lẽo... Cậu có biết tôi là cái loại con trai kế nhiệm thừa hưởng công ty của cha mình vô dụng lại là đồng tính luyến không ai muốn, về đến nhà một căn phòng quanh quẽ, đành phải mở máy lên mạng nhưng mà lại mù tịt về các thiết bị điện tử... Tôi thật đáng thương...” Tiểu Bạch nắm úp sấp trong lòng Duẩn Hạo lẩn qua lẩn lại, “Mọi người bên trong công ty đều khinh thường tôi, cảm thấy tôi không biết dùng máy tính nhất định là thằng ngốc... Hạo Hạo, cậu tốt nhất, sẽ giúp tôi không bị người ta ức hiếp đúng không?”

Mắt cậu ta ngập nước, biểu cảm khẩn thiết cầu xin, đầu óc Duẩn Hạo bắt đầu nóng lên, tán thành cho Tiểu Bạch và gã chung sống và cùng cậu ta đi làm ở công ty.

Đương nhiên về sau đến công ty của Tiểu Bạch mới biết, cả công ty từ trên xuống dưới hầu như có thể nói ngay cả gác cửa cũng biết máy tính, chỉ có chủ tịch của bọn họ là hoàn toàn mù tịt về các thiết bị điện.

Chẳng qua, dễ dàng nhận thấy rằng, chủ tịch mù tịt thiết bị điện và độc ác cũng không sao, việc gì đòi hỏi xử lý máy tính đều đã có thư ký làm rồi.

À, đương nhiên về sau gã còn biết, chủ tịch ở trong giới kinh doanh còn có một biệt hiệu, đó là “phần trư ăn lão hổ.”

Nhưng khi đó thì gã đã bị ăn đến xương cốt cũng chẳng còn...

Bạch Hắc Bạch chi Bạch Hắc • HOÀN

À vâng, cái này là trá hình... Không phải tự xưng mà tên chi là Bạch Hắc với chữ Bạch phía trước...:”|

Tất nhiên mình cũng bị lừa một vỏ khi đọc truyện này nên mới đi lừa lại mọi người đây =)) Bài học rút ra từ truyện này, không nên tin ai ở trên mạng, thời đại này cáo đội lột thỏ hơi bị nhiều a =)) =))

Phiên ngoại là viết cho chi này nên sẽ được đăng trước chi thứ hai Hắc Bạch. Vì phiên ngoại này đậm H, mình... bị ngại...:”> với cũng muốn thử chức năng mật khẩu một chút nên sẽ đặt mật khẩu. Mọi người chịu khó một chút, mật khẩu cho phiên ngoại là ... “shota vùng lên” xD (hãy bôi đen rồi , paste vào nhé).

Còn bạn nào đọc xong chi này đập bàn phản đối thể loại kết cặp ngược ngạo kì quái này @.@ thì xin mời xem chi sau, anh Bạch đã chịu ra phía sau anh Hắc chịu phận làm thụ... = 0 = Hai chi không liên quan đến nhau đâu nhé!

6. Chương 6: Phiên Ngoại: Chuyện Ở Phòng Làm Việc [h]

“Chào ngài, đây là phòng máy tính.”

“Trưởng phòng Duẩn có ở đó không? Đây là phòng chủ tịch, máy tính hư rồi.”

“Có, lập tức cho người đến xử lí.”

Đặt máy điện thoại xuống, quay đầu giao việc cho trưởng phòng Duẩn, thư ký chỉ thấy biểu cảm của trưởng phòng thay đổi mấy đợt, thực sự có chút xấu hổ.

Cũng khó trách, trưởng phòng Duẩn vào công ty hơn nửa năm, hầu như mỗi ngày đều phải đi đến phòng chủ tịch giúp chủ tịch sửa chữa máy tính, hơn nữa mỗi lượt đi đều tốn một lúc rất lâu. Lẽ ra loại việc nhỏ này tùy tiện cử một người trong phòng đi là được, nhưng chủ tịch không biết là có thù hằn gì với Duẩn Hạo không, vẫn cứ chỉ định trưởng phòng Duẩn, kiên quyết không cho những người khác chạm vào những vấn đề trở ngại máy tính kia của hắn.

A, rõ là “giết gà dùng dao mổ trâu” a.

Thư ký ở đó xúc động bùi ngùi, Duẩn Hạo chạy tới cửa phòng của chủ tịch, chào hỏi thư ký của chủ tịch, rồi đi vào trong.

Thắt lưng bị ôm lấy xoay tròn nửa vòng, Duẩn Hạo bị đẩy lên trên cửa, đồng thời môi bị mềm mại phủ lên, sau khi đã “cách” một tiếng khóa chặt cửa.

Hôn môi thật kịch liệt, giống như có thể đem tất cả hút ra, đầu lưỡi quấn lấy lẫn nhau, môi cũng trượt lên nhau. Thân người phía trên đè ép quá chặt chẽ, phía sau là cửa kim loại vừa dày vừa nặng, phía trước là tình nhân nhiệt tình như lửa đốt.

Tay tình nhân bắt đầu lộn xộn.

Vẫn là áo sơ mi thật tốt a, kéo vạt áo mà không cởi bỏ cúc áo, bắt tay dò xét vào trong, chính là có thể kéo căng ra được.

Ôi chao, quả nhiên là trơn bóng lại còn có tính co giãn, đè xuống rồi còn có thể bật lên lại, xúc cảm thật tốt. Lại tiến lên trên, tìm được điểm đỡ nhỏ nhỏ nhô ra, dùng đầu ngón tay khẽ kẹp lấy. Ngay sau đó điểm nhỏ vốn bình thường bắt đầu cương cứng, chủ nhân cơ thể khẽ khe “A” một tiếng. Cố gắng kiềm nén thanh âm lại, mặt gã có nét hưng phấn không che giấu được, khiến cho Tiểu Bạch vô cùng hài lòng, nhìn Duẩn Hạo bằng đôi mắt mê hoặc khiến gã càng thêm thất điên bát đảo.

Cúi thấp đầu xuống, cách áo sơ-mi ngậm vào quả thù du trên người người kia, lưỡi lộ ra liếm ướt áo sơ-mi, màu hồng anh đào cách lớp vải trắng từng chút lộ ra. Răng nhẹ nhàng cắn tới, tình tế cạo sát.

Đầu nhũ cũng không phải là nơi mẫn cảm của mọi người đàn ông, nhưng là của Duẩn Hạo. Gã chỉ cảm thấy trước ngực vừa ngứa ngáy vừa tê dại, cảm thấy bút rút như vọt lên tới tận não, thanh âm rớt cuộc không khống chế được, dù tự nhắc nhở mình phía sau là phòng của thư ký, và thư ký đã trông thấy mình vào đây, nhưng khoái cảm là không thể dùng lý trí để kiềm chế được.

“Người là một tên tiểu bạch đáng chết... A...”

Ngẩng đầu lên, phía sau lưng vẫn dựa lên cửa, trước ngực là tình nhân giống như một đứa trẻ liếm láp, mà tay không của hắn ta cũng không chịu nghỉ ngơi, trực tiếp hướng xuống phía dưới tiền công. Gọn gàng kéo phéc-mơ-tuya xuống, tay ngược ngạo lượn vào, cách quần lót vuốt ve dục vọng đã có phần cương cứng của Duẩn Hạo.

“Hạo Hạo, cậu cũng như thế mà còn ngang ngạnh.” Tiểu Bạch ngẩng đầu cười, sau đó nửa quỳ xuống, dùng miệng kéo quần lót của Duẩn Hạo, đầu lưỡi lộ ra, liếm láp chớp đỉnh dục vọng của gã.

Trong đầu nổ tung rồi, nơi cổ họng phát ra những tiếng rên rỉ nhỏ khiến người máu nóng sôi trào, dục vọng càng lúc càng cương cứng. Khiến cho giữa lúc Tiểu Bạch dành thời gian ngậm đỉnh chớp, Duẩn Hạo chỉ

cảm thấy bên hông như nhũn ra, nửa thân dưới ngóc hẳn lên, chỉ có thể dựa sát vào sau cửa, thu hết sức lực để đứng vững.

Rõ ràng dựa vào cửa phòng chủ tịch, phía sau chính là phòng thư ký a, nhưng mà lý trí hoàn toàn không thể khống chế khoái cảm của thân thể, nơi mẫn cảm chính là nơi đang ầm nóng ầm ứ, cái lưỡi mềm mại liên tục lướt qua lỗ nhỏ trên đỉnh chóp...

“Ta... Ta muốn chết...” Làn da màu lúa mạch ửng hồng, miệng khẽ nhếch lên, ánh mắt rã rời, Duẩn Hạo như thể không kháng cự được sự đáng yêu của Tiểu Bạch, mặc dù cậu ta với từ đáng yêu trên thực tế không hoàn toàn phù hợp.

Càng ra sức trêu đùa khiêu khích, bám chặt thô to của gã trượt lên trượt xuống, cho đến khi dịch lỏng trắng đục bắn ra.

Duẩn Hạo đứng không nổi nữa, miệng mở to thở hổn hển, cơ thể mềm nhũn cơ hồ sắp ngã rồi. Tiểu Bạch hiển nhiên sẽ không để cho gã ngã, đứng lên ôm lấy gã, sau đó nhẹ nhàng lật người kia lại.

“Thằng khốn, ngươi muốn làm gì...”

Duẩn Hạo mắng ra một câu, Tiểu Bạch mặc kệ gã, ngón tay dính dịch lỏng thăm dò vào nơi riêng tư phía sau của Duẩn Hạo. Cơ thể Duẩn Hạo co rụt lại, dục vọng vừa mới phát tiết vì cảm giác quen thuộc này mà lại có chút xúc cảm.

Đáng hận...

Bôi trơn vậy là đủ rồi, Duẩn Hạo cũng nhanh chóng co rút rồi. Tên đáng hận kia vẫn không ngừng kích thích nơi đó, khiến cho thân thể gã cũng xịu lợ. Quả thù du được vuốt ve cách lớp áo sơ mi cọ sát với cánh cửa, kim loại lạnh lẽo càng kích thích thêm vị trí non mềm kia, khiến nó càng cứng rắn cương lên. Mà mỗi lần ngón tay tên đáng hận lướt qua phụ cận chỗ nào đó, Duẩn Hạo đều run lên, dục vọng trước người lại càng lớn hơn một chút.

“NND ngươi không để yên... A...” Một câu nói còn chưa dứt, dục vọng Tiểu Bạch đã đột nhiên xâm nhập, cắt ngang câu hỏi của gã thành tiếng kêu rên rĩ. Ngay sau đó gã lại lập tức nhớ tới tình cảnh lúc này, Duẩn Hạo cắn môi, không cho tiếng rên rĩ phát ra quá lớn.

Nhưng mà bên ngoài hình như đã nghe thấy rồi, thư ký tiến đến phòng chủ tịch trên cửa có lỗ mắt mèo, vừa vận mắt Duẩn Hạo đặt ở đấy. Duẩn Hạo khẽ gọi: “Thằng khốn, ngươi dừng lại một chút đi... Ừ... A a a...”

Cơ thể vì động tác của người phía sau mà từ đầu đến chân không ngừng run rẩy, nơi mẫn cảm cũng ngóc dậy, vì thế rên khe khẽ chính là không thể kiềm chế được. Đầu óc một mảnh mơ hồ, khoái cảm không ngừng tăng lên.

Nhưng mà, trước mắt thì...

“Cọc cọc cọc.” Thư ký của chủ tịch gõ hai cánh cửa, lẩm bẩm, “Vừa nãy nghe thấy tiếng động gì đó, không phải là trưởng phòng Duẩn cuối cùng chịu không nổi chủ tịch, tính toán xuống tay chém người rồi đấy chứ?”

Thấy không có phản ứng gì, cô ta lại gõ cửa vài cái, còn gọi hai tiếng. Thấy vẫn chẳng có phản ứng gì, đành xoay người quay về chỗ ngồi.

Ở thời điểm cô ta gõ cửa, Duẩn Hạo hồi hộp đến nỗi cơ thể cứng ngắc, đầu óc cũng không tỉnh táo, chỉ có thể dùng tất cả sức lực ngăn phản ứng bản năng run rẩy và rên rĩ của bản thân lại. Hiện tại thấy cô ta rời đi rồi, lại thực sự không kiềm chế được nữa, thấp giọng kêu một tiếng bắn ra thứ dịch lỏng.

Tiểu Bạch bị gã kẹp chặt, cũng kích động vô cùng, không ngừng ra ra vào vào, cho đến khi gào nhẹ một tiếng, bắn vào phía sau của Duẩn Hạo.

“Nnd ngươi là tên hỗn đản quanh năm động dục!” Được di chuyển qua ghế salon, Duẩn Hạo không khống chế được lên tiếng mắng, “Rõ ràng ta vừa tiến vào ngươi liền động dục, ngươi có biết bên ngoài còn có người không, các cô sẽ nghĩ như thế nào...”

“Nếu như một ngày không gặp như cách xa tam thu, tôi cũng đã một năm chưa gặp cậu rồi, đương nhiên nhớ cậu đến không nhẫn nhịn dần lòng nổi.” Tiểu Bạch rõ ràng vẫn rất oan ức, nằm trên ghế sa lon vô cùng lớn, tay còn sờ tới sờ lui trên người Duẩn Hạo.

“...” Quên đi, chịu phạt bắt hạnh đi, dù sao cũng đã quen rồi, “Máy tính của người làm sao vậy?”

“Hôm nay tôi tải BT về. Kết quả lại không cho tôi lưu lại...” Tiểu Bạch bộ dạng uất ức.

Máy tính cá nhân cách đó không xa, Duẩn Hạo đứng dậy định đi xuống, Tiểu Bạch vội vàng đi tới giành điều khiển chuột loại không dây, tránh xa một chút không sao, dù sao thị lực của Duẩn Hạo cũng rất tốt.

Sau đó

“Người thật ngu ngốc, ổ E đầy đương nhiên không thể tải xuống thêm nữa, # @^&×&%^&...”

Tiểu Bạch che lỗ tai lại, không sao, đánh là cứng, mắng là yêu ^^

“Đừng có đá a! Thực đấy, đừng đá!” Bỗng dưng Tiểu Bạch la lớn, nhưng mà cũng không thể ngăn cản cơn tức giận của Duẩn Hạo, cũng như không thể ngăn nguồn dịch thể xung não của hắn.

“Đã bảo cậu đừng đá, a. Chạy ra rồi, khiến tôi lại muốn chơi đùa nó...”

Về phần, cái gì chảy ra rồi, dùng phương pháp gì chơi đùa, sau khi chơi đùa xong còn chảy hay không chảy...

Việc đó thì, người ngây thơ trong sáng, không biết ^^

Hết

7. Chương 7: Chi Hắc Bạch [1]

Tiểu Bạch họ Bạch, đương nhiên đó cũng không phải nguyên nhân cậu ta bị gọi là “tiểu bạch”, hai chữ ngày dễ nhận thấy có dựa vào bề dày lịch sử.

Thì đó chính là Tiểu Bạch là “điện bạch”, “điện bạch” hoàn toàn, hàng thật giá thật.

Bạn có thể tưởng tượng một người đã là sinh viên, thế nhưng lại dùng nút power để tắt máy tính? Quan trọng hơn là, khi lần đầu nhìn thấy người khác khởi động lại, cậu ta đầy ngờ vực hỏi: “Vì sao bạn khởi động không có cái màn hình xanh xanh kia mà trực tiếp mở lên vậy?”

Đối phương kinh hãi, hỏi cậu ta “màn hình xanh xanh” là cái gì, sau khi trải qua một phen nói gà nói vịt cuối cùng hiểu ra rằng tắt máy tính không đúng phương pháp khi mở máy lại sẽ hiện màn hình kiểm tra. Sau đó hỏi cậu ta tại sao tắt máy không đúng quy cách, rốt cuộc phát hiện hóa ra Tiểu Bạch ngay cả cái gì gọi là “tắt máy đúng quy cách” cũng không biết.

Từ đó về sau, danh tiếng “điện bạch” của Tiểu Bạch lan truyền nhanh chóng.

Thân là nam sinh, lại là nam sinh trường đại học, “điện bạch” đến trình độ của Tiểu Bạch thật sự vượt quá khả năng tiếp nhận của những người xung quanh. Thế là mọi người sôi nổi đến giúp đỡ, hướng dẫn cho cậu ta, kiên quyết bài trừ loại sinh vật hạng nhất điện bạch này.

Kết quả là bại trận trở về.

Đời người cũng thật rất kì bí, rốt cuộc Tiểu Bạch chỉ nhớ rõ khi tắt máy tính phải ngoan ngoãn nhấn cái nút Start ở góc dưới bên trái sau đó mới tắt điện, cái khác thì vẫn mù mịt. Chẳng qua cậu ta cũng ở trong trường học, dùng mạng máy tính nhà trường, bên cạnh một đám đều là bạn cùng lớp, mọi người cũng thả lỏng cảnh giác. Nghĩ thầm chỉ cần cậu ta không khiến máy tính nổ tung, thì cứ để mặc cậu ta đi.

Trang bị tường lửa cho cậu, dặn đi dặn lại đồ vật quan trọng của cậu nhất định không được ném cho xong lên desktop và My Document, nhất định phải backup ở trong các ổ đĩa khác, chúng bạn cùng học cũng tản đi rồi. Dù sao cùng lắm thì cài đặt lại, rất dễ dàng.

Thế là không ai nhắc nhở cậu ta những thứ không biết là gì thì đừng click vào, không ai nhắc nhở cậu ta đến những trang web 18 cộng và địa chỉ không rõ phải chú ý vi-rút, vì thế cậu ta đương nhiên vướng một đồng vi-rút và trojan.

Một ngày nọ đang chơi trò “Nhanh mắt”, con chuột bỗng nhiên không nghe theo kiểm soát của cậu, cậu tự lộn xộn chuột một hồi. Tiểu Bạch hoàn toàn tự tại với tình trạng hiện tại, nhìn thấy mũi chuột chuyển động còn tưởng rằng đó là khen thưởng qua cửa linh tinh các loại của trò chơi, rất vui ngắm nhìn.

“Tốt, tốt quá, a! Qua màn năm rồi!” Tiểu Bạch rất hào hứng, cậu cho đến giờ vẫn chưa bao giờ qua được cửa thứ năm mà.

Trong lòng tâm tình sùng bái nhìn xem mũi chuột chơi qua hết mười cửa trung cấp, sau đó mũi chuột đi tới trên desktop, tự động thiết lập một văn bản.

“Máy tính của người đã bị ta khống chế.”

“A? Phải không? Hèn chi có thể chơi qua được trung cấp, bạn thật là lợi hại ^^”

“... Người không sợ sao?”

“Vì sao phải sợ a? Bạn học của mình cũng thường khống chế máy tính của mình, có cái gì không phải sao?”

“...”

“Bạn thật lợi hại, lại còn có thể chơi được trung cấp. Bạn có chơi Thiên chi ngân không? Mình đi mê cung không được...”

“Thiên chi ngân... Có mê cung sao...”

“Đương nhiên là có, rất khó qua >

~”

Sau khi giúp Tiểu Bạch đi qua được mê cung, hai người quay trở lại màn hình chính.

Tiểu Bạch: “Đúng rồi, bạn là ai vậy?”

“Ta là hacker...”

“Bộ dạng của bạn rất đen sao? Vì sao là gọi là ‘hắc khách’?”

“...”

Tiểu Bạch rất ngạc nhiên, bèn hỏi cậu bạn cùng lớp phòng bên cạnh, quay trở về tiếp tục hỏi: “Bạn cùng lớp của mình nói bạn có thể tạo ra vi-rút sao?”

“Ừ.”

“Sẽ truyền nhiễm sao?”

“...Người đi mà hỏi bạn cùng lớp của người.”

Tiểu Bạch đi thật, lại quay trở về: “Bạn cùng lớp mình nói dùng vi-rút có thể hack máy tính của người khác, có thể khống chế được máy tính?”

“Xem như là vậy đi.”

“Vậy bạn có thể vào phòng phân phối điện của trường chúng mình không? Tháng này mình xài điện quá lỗ rồi...”

“Tái kiến...”

Tiểu Bạch gọi vài tiếng, đối phương không hề trả lời, cậu ta mới thất vọng tiếp tục chơi.

Người nọ thật tốt, còn giúp cậu chơi game, bạn học không chịu giúp cậu gì cả. Cậu ở trong mê cung đi lòng vòng rất nhiều ngày nay rồi, rốt cuộc cũng có người giúp cậu đi ra.

Hy vọng người đó lại xuất hiện nữa.

Lại đánh không được rồi...

Giữa lúc chờ đợi sôi nổi, người nọ lại xuất hiện.

“Bạn lại tới nữa rồi?”

“Đúng vậy, qua coi máy tính của người còn sống không.”

“Nó không thể chết được đâu.”

“Tải thêm vài con vi-rút như vậy, chết đi là chuyện sớm hay muộn thôi.”

“Bạn học của mình nói vi-rút sẽ không truyền nhiễm sang người, càng không thể giết người...” Tiểu Bạch đắc ý giúp hacker phổ cập kiến thức thường thức, “Hơn nữa Tiểu Điện là đồ vật không phải là người, làm sao mà chết đi được.”

“... Người luôn đánh máy trong notepad gọi ta làm cái gì?” Hacker thực sự không thể chịu nổi nữa, đổi đề tài nói chuyện, để cho tên đàn này tiếp tục đàn độn thêm, gã không có nghĩa vụ phải giải thích.

“Giúp mình đánh một chút được không? Mình rõ ràng đã đánh bại cái cây kia rồi, vì sao vẫn không thể đi ngủ T T”

“...” Hacker rõ ràng đã chơi qua Thiên chi ngân, mở trò chơi lên, sau đó

“Người thật đàn! Rìu của Bàn Cổ sao người không cầm lên!”

“Ôi chao? Trong mục vật phẩm có a.” Hơn nữa còn có tới chín mươi chín cái mà.

“Chính người làm bừa mà người không biết sao...”

“Làm bừa? Làm bừa như thế nào a? Bạn học của mình giúp mình cài đặt trò chơi hơn nữa còn dạy mình cách đánh như thế nào.” Bởi vì Tiểu Bạch quá ngốc nghếch, lại muốn chơi game, vì thế tất cả mọi người cài đặt xong xuôi mới lưu trữ lại, sau đó trực tiếp ném qua cho cậu ta, nói với cậu ta rằng có vấn đề gì tự mình đi tìm hướng dẫn cách đi. Tiểu Bạch cũng hiểu mình đã phiền bạn học quá nhiều rồi, cho nên thà chống cằm chờ hacker, cũng ngượng đi hỏi này nọ.

“...” Hacker đến bên cái cây lớn trong biển cầm rìu lên, phát triển nội dung game, sau đó đánh máy, “Ta đã gặp qua rất nhiều tên mù tin học, nhưng chưa gặp qua người nào mù mịt như người cả...”

“Nói vậy, bạn học của mình nói chứng ‘điện bạch’ của mình thuộc mức độ trung bình, ít nhất còn có thể khởi động, còn có thể tán gẫu QQ.”

“Giỏi quá nhỉ.”

“A, đánh được chỗ này là tốt rồi, hôm nay mình lên QQ nói chuyện cùng người ta, mình đăng nhập đây...” Mở QQ lên, đăng nhập. Mật mã sai lệch. Lại nhập vào, vẫn cứ sai mật khẩu.

“A a a a a a a a a! Chẳng lẽ QQ mình bị ăn cắp rồi T T Tiểu Hắc Tiểu Hắc...”

“Ai là Tiểu Hắc?” Hacker lập tức đánh trở lại hỏi.

“A chuyện này không quan trọng, vì sao nó không cho mình đăng nhập? Chẳng lẽ QQ của mình bị ăn cắp rồi? Bạn học của mình đã từng bị ăn cắp vặt vả lắm mới tìm về lại được, những người trong danh sách đều bị mất... Ô ô ô ô ô mình không muốn a...”

“Mật khẩu của người là bao nhiêu?”

“1234567.” Tiểu Bạch nói xong, chỉ thấy hacker không chế máy tính của cậu, trực tiếp nhập vào mật khẩu của QQ. Sau đó, đăng nhập lên.

“Ôi chao? Vì sao mình không đăng nhập thì không lên? Rõ ràng là mật khẩu giống nhau...”

“Phím hiện số của người đã khóa, từ đầu đến cuối không thể nhập mật khẩu vào đúng chứ?” Người mà mật khẩu cũng không thể nhập vào để xác nhận được, thật sự rất hiếm thấy.

“Ôi chao?”

“Chính là...” Tiểu Bạch lấy hết dũng khí nói, “Cái thanh đó bình thường cứ như vậy a, mình nhập mật khẩu vào là chữ số, nó hiển thị ra đều là *****. Cho nên tới bây giờ mình đăng nhập chưa từng đánh ra chữ số a.”

“Ngu... dần...” Thanh mật khẩu mà trực tiếp hiển thị chữ số mới là kì quái đó...

Vui vẻ nói chuyện phiếm, rất nhanh lại quay lại bên trong TXT: “Tiểu Hắc, Tiểu Hắc.”

“... Lại gọi ta như vậy ta sẽ hack đen máy người!”

“A? Mình mỗi ngày đều hack đen máy tính của mình a.”

“?”

“Tắt màn hình hiển thị một cái thì sẽ đen thui liền thôi ^^”

“...”

“Tiểu Hắc, Tiểu Hắc, làm sao dán ảnh lên a? Mình tìm tìm thấy vài tấm, nhưng mà dán lên QQ như thế nào?”

“Ảnh chụp? Tại sao ta không tìm thấy ảnh chụp trong máy tính của người?” Tiểu Hắc đáp lại, “Ồ đâu? Ta chỉ người ‘dán’ như thế nào.”

“Ồ trong tay mình, mình đang tìm keo dính...”

“||”

“Người không thật sự cho rằng cần keo dính để ‘dán’ lên đấy chứ?”

“Đương nhiên.” Tiểu Bạch vui vẻ trả lời, “Nếu không cần keo dính, băng dán trong suốt được không?”

Tiểu Bạch mê đắm lên diễn đàn, mỗi ngày đều lên nói chuyện phiếm tán hươu tán vượn, hầu như hoàn toàn không để ý tới Tiểu Hắc nữa.

Tiểu Hắc thường ngày bị quần lấy quen rồi bây giờ hoàn toàn bị lạnh nhạt, dù sao diễn đàn không khó khăn và kì thị “điện bạch” giống trò chơi (đương nhiên kì thực trò chơi cũng không kì thị “điện bạch”, là Tiểu Bạch quá mức ngu ngốc thôi...), Tiểu Bạch một mình cũng có thể bình thường xem các bài đăng, tham gia bàn luận đăng bài rỗng tuếch...

Chẳng qua bởi vì cậu ta quá ngốc, tham gia bàn luận trong diễn đàn không thật thuận lợi. Vốn dĩ, dù là ở chỗ nào, ID của một người chỉ biết đăng bài rỗng tuếch hơn nữa bài đăng rỗng tuếch thường xuyên lại không theo lô-gích mà người thường không thể nào hiểu được, đều sẽ không thu hút người ta nhìn đến.

Thực ra Tiểu Bạch chẳng qua là tính cách khá bẽn lèn chưa bao giờ đăng chủ đề, lại thêm là người có lối suy nghĩ nhảy cóc. Ví dụ như bài trước nói: “Hôm nay Bắc Kinh gió lớn nha.” Cậu ta phía dưới sẽ trả lời một câu: “Thực sự thịt bò hầm cà chua của thành phố Kim Sơn ăn rất ngon.”

Suy nghĩ là như vậy: gió lớn – ngày lạnh – hạ nhiệt thì ăn cay – món cay Tứ Xuyên – thành phố Kim Sơn – thịt bò hầm cà chua thật sự rất ngon.

Kỳ thực là quá trình suy luận quá vắn tắt thôi, vì sao ban quản trị nói cậu đăng bài vô nghĩa?

Tiểu Bạch rất đau lòng. Chạy tới oán than với Tiểu Hắc, Tiểu Hắc hỏi cậu, cần gã giúp hack cái cái diễn đàn kia không. Tiểu Bạch hoảng sợ, đương nhiên nói là không cần.

Cậu chẳng qua thương tâm mình không được đề ý trên diễn đàn, không phải muốn làm việc xấu...

Kết quả một ngày sau lên diễn đàn, vậy mà lại thu được tin tức nói cậu ta có một bài viết được cho là ‘tinh tú’, khuyến thưởng cho %^& diễn đàn tẻ.

Tiểu Bạch choáng váng trong phút chốc, tức khắc mở notepad ra đánh chữ: “Bạn ra đây cho mình!!!!”

Tiểu Hắc chậm rãi đánh máy trả lời: “Làm sao thế?!”

“Có phải bạn dùng ID của mình lên diễn đàn chơi?!” Bởi vì Tiểu Bạch quá ngốc, ID này vẫn là do Tiểu Hắc đi xin. Cho nên theo lí mà nói trừ gã ra, không thể là người nào khác.

“... Quên nói cho người biết, vừa nãy, ta không làm việc gì xấu, chỉ đăng bữa một bài. Nếu như người để bụng, ta về sau không lên ID của người nữa?”

“Vậy không được!!!” Tiểu Bạch trả lời ngay.

“Người còn muốn thế nào?”

“Bạn đăng bài được khen là ‘tinh hoa’, mình là lần đầu tiên nhận được ‘tinh hoa’, rất vui, bạn nhất định phải soạn cho mình một cái nữa, cũng phải là ‘tinh hoa’ nha ^^”

“...”

Từ đó về sau Tiểu Bạch càng mê đắm diễn đàn, hơn nữa dường như nắm bắt được một chút phương thức tham gia, dần dần có vài người quen thuộc với cậu ta, thậm chí còn có người đăng bài cầu hôn cậu, khiến cho Tiểu Bạch rất hào hứng. Thêm nữa, nếu có vấn đề về máy tính cậu cũng sẽ đi hỏi mọi người, vì thế thời gian mở TXT ra ngày càng ít dần.

8. Chương 8: Chi Hắc Bạch [2]

Một ngày nọ, văn bản tự động mở ra, Tiểu Hắc đánh máy: “Khà khà, vừa nãy ta làm một chuyện rất thú vị.”

Tiểu Bạch rất ngạc nhiên: “Chuyện gì?”

“Ta lên diễn đàn đăng bài.”

“Việc này rất bình thường a.”

“Ta đăng bài lên trên cùng, thỏa thuê mắng chửi các thành viên là heo.”

“Oa, đã quá nhĩ, mình chưa dám bao giờ, sẽ bị hội đồng đó!” Tiểu Bạch ngưỡng mộ nói.

“Đúng vậy, đã bị hội đồng.” Tiểu Hắc giọng điệu rất đắc ý.

“Vậy còn gì thú vị?!” Tiểu Bạch không hiểu hỏi, nghĩ thầm chẳng lẽ Tiểu Hắc cho dù bị hội đồng vẫn vui?

“Có chứ, vì ta chính là dùng ID của người.” Tiểu Hắc hả hê nói.

Sau đó Tiểu Bạch vài ngày không lên, đợi đến khi cậu lên rồi, Tiểu Hắc đánh một loạt chữ: “Mấy ngày nay không lên mạng?”

“Đúng vậy, gần đây đang có World Cup, mình không có thời gian a ^^”

“A? Người cũng xem bóng hả. Ủng hộ đội nào? Dự đoán một chút xem?”

“Đương nhiên có xem.” Tiểu Bạch đắc ý nói, “Bạn xem đội Trung Quốc chúng ta lần này có thể quán quân không?”

“@# %@#%^#×^ (&)”

“Tại sao toàn là kí hiệu kì quái? Máy tính của bạn bị hack đen rồi sao?”

“... Đại não của ta bị người hack đen thì có!!!!!!!!!!!!”

Tiểu Bạch đang ở trong phòng ngủ, không có truyền hình, vì thế khiến Tiểu Hắc tải cho cậu một phần mềm xem tivi, trực tiếp xem trên mạng. Vừa xem vừa đánh máy: “A a!! Bóng vào rồi!! Hay quá!!!”

Tiểu Hắc: “Này, người thật đàn, đây là việt vị, trọng tài đã thổi trước rồi.” Trong lòng thầm nghĩ, hóa ra không chỉ có nữ sinh mới vờ thích bóng đá a.

... Một hồi không thấy động tĩnh.

“T T.” Rất lâu sau, máy tính Tiểu Bạch mới có phản ứng.

“Vừa mới chết ở xó nào vậy? Một pha việt vị đã khiến người choáng váng rồi sao?”

“Không phải.” Tiểu Bạch tâm trạng oan ức, “Vừa rồi bóng vào, mình kích động, một cước đá bay dây nối mạng của hộp máy...”

“... -||| “

“Ôi chao, vì sao vẫn là 1:0 a? Không phải bạn nãy vào một quả rồi sao?”

“Đó là việt vị, việt vị người hiểu không, tiếng còi của trọng tài người có nghe thấy không hả?”

Giải thích hồi lâu, Tiểu Bạch mới trả lời một câu: “Đáng ghét, tại sao có thể thổi phạt, mình hiếm lắm mới thấy bóng vào a...”

“...” Người hiếm khi thấy thì người ta cũng phải thổi a.

“Tiểu Hắc bạn rất lợi hại phải không? Có thể xâm nhập sân bóng liên bang Đức, sửa lại số trên bảng tỉ số hay không?”

“...”

Tham gia diễn đàn cũng chẳng còn gì hay (trên thực tế là đã bị hội đồng rồi), Tiểu Bạch bắt đầu tò mò về Tiểu Hắc.

Tuy rằng đối với Tiểu Bạch ‘điện bạch’ loại này mà nói, Tiểu Hắc kì thực so với bạn học phòng bên cũng không quá khác biệt, đều là loại người rất lợi hại về máy tính. Tuy là bạn học hình như không thể ở phòng bên không chế máy tính của cậu, nhưng mà hẳn có thể qua phòng cậu làm, cho nên vẫn là lợi hại như nhau.

Vì vậy cậu theo bạn phòng bên hỏi một chút, lại lên mạng FTP của trường đăng tải trang bị một vài thứ, sau đó rất hưng phấn ở bên trong văn bản gọi Tiểu Hắc.

“Gọi ta làm gì?”

“Ôi chao? Không phải trang bị tường lửa rồi có thể ngăn trở bạn sao?”

“Tiến bộ rồi đây, lại còn biết tường lửa.”

“Ừ, bọn họ đều an toàn rồi, chẳng trách năm trước khi 328 phòng bốc cháy bọn họ không sao cả.”

“... Tường lửa không phải thực sự dùng để phòng cháy...”

“Mình biết, nhưng tại sao bạn vẫn có thể đi vào mà?”

“Đập, phá loại tường lửa này thật ra rất dễ dàng!” Rõ là coi thường gã.

“A? Thật vậy sao? Rất dễ dàng sao?”

“Đúng vậy.”

“Bạn giúp mình phá hủy tường vậy trường học đi, mình đôi khi ra ngoài về trễ, cứ phải trèo tường!”

“...”

“Còn nữa, cho dù tường lửa bạn có thể phá hủy, nhưng mà mình đã lắp cửa giao tiếp rồi, làm sao bạn vẫn vào được vậy?”

“A? Người biết cửa giao tiếp hả, không đơn giản, người lắp như thế nào?”

“Mình dùng miếng xốt lắp lên tất cả các cửa trên hộp máy, đó chẳng phải là cửa giao tiếp sao?”

“... Cái này cũng được, máy của người có phản ứng không tốt gì không?”

“Ngoại trừ hộp máy nóng lên một chút, tự động khởi động lại hai lần, cái khác không sao.”

“Ta cũng cảm thấy sẽ vậy.”

Vì Tiểu Hắc chỉ điểm một chút, Tiểu Bạch bỏ những vài bông ở “cửa” đi, cuối cùng không dày vò máy tính đáng thương của cậu nữa. Cậu suy nghĩ trong phút chốc, lại hỏi: “Bạn có thể cho mình mượn một con vi-rút không?”

“Người muốn vi-rút làm cái gì?”

“Bạn chẳng phải nói là trong máy tính của mình tất cả toàn là vi-rút sao? Mình muốn lấy độc trị độc, dùng vi-rút mới giết chết vi-rút cũ. Như thế cũng không cần tiêu tiền mua phần mềm giết vi-rút.”

“||||||||||||||||||||”

“Không chỉ mình thì thôi, thật là, tự mình đi nghiên cứu.” Sau khi được bạn học phòng đối diện chỉ bảo, Tiểu Bạch hơi lo lắng vì chuyện bên trong máy tính toàn là vi-rút, nhất định phải thu phục chúng.

Mấy ngày sau, Tiểu Bạch đắc chí hả hê khoe rằng: “Tiểu Hắc mình không sợ bạn nữa, mình hôm nay đã trang bị phần mềm diệt vi-rút KV rồi ~”

“Không phải đồ lậu đó chứ, dùng tốt không?” A... tường lửa của Tiểu Bạch có vẻ như là đăng tải từ mạng FTP của trường...

“Là hàng chính hãng, ngay cả lúc giết vi-rút tay cũng mệt chết đi.” Tìm được rất nhiều bạc mà, không nỡ.

“Hử?” Diệt vi-rút vì sao tay lại mệt.

“Mình phải kiểm soát éch cầm súng trên màn hình, từng chút bắn rơi vi-rút, bắn trong thời gian dài không hết, qua cửa này lại có cửa khác, cuối cùng không diệt nữa vì mệt quá rồi.”

“Orz... Làm ơn đi, đó là trò chơi diệt vi-rút vật vãnh thôi...” Mệt mỗi-ing.

“A? Vậy như thế nào mới diệt được vi-rút?”

Sau cùng Tiểu Bạch vẫn là mặc kệ vi-rút đi, dù sao thực ra có Tiểu Hắc thường trông nom cho sẽ không xảy ra biến cố. Vi-rút nhiều hơn hẳn là có thể tự đạt được mục đích “lấy độc trị độc”, không việc gì, không việc gì.

Dù sao Tiểu Hắc thường xuyên xuất hiện, Tiểu Bạch hoàn toàn quen khi không có giờ học ngồi trước máy tính chờ Tiểu Hắc xuất hiện rồi. Hơn nữa theo Tiểu Hắc tuyên bố, máy tính của Tiểu Bạch gã ta còn quen thuộc hơn cậu ta.

“Như vậy a... Vậy không được xem lén ổ đĩa F của mình a.”

“Vì sao?” Tiểu Hắc hỏi, cùng lúc bắt tay xem sơ qua ổ đĩa F.

“Trẻ em không nên xem...” Khà khà, là thứ cậu mạo hiểm mỗi nguy dính vi-rút mới tải về được a (kỳ thực máy tính kia... nhiều thêm hay ít đi vi-rút cũng không còn quan trọng nữa rồi...)

“Trẻ em?” Tiểu Hắc trầm mặc, phim gã xem qua còn ghê gớm hơn phim điện ảnh cậu ta xem rất nhiều...

“Đúng rồi, bạn không phải cái gì cũng có thể sao? Vậy bạn xem thử cũng không sao, nhân tiện giúp mình xóa mấy khoản bị làm nhòe đi...”

“...”

Lại nói hai người tuy là thường xuyên nói chuyện phiếm, nhưng mà Tiểu Bạch cho tới bây giờ chưa từng tán gẫu với Tiểu Hắc về đề tài phụ nữ a. Lúc này Tiểu Bạch cũng rất hiếu kỳ, hỏi: “Tiểu Hắc, bạn có bạn gái chưa?”

Đang xem sơ qua ổ đĩa F của Tiểu Bạch, cảm khái AV chất lượng kém Tiểu Bạch lưu, Tiểu Hắc sững sờ một chút: “A?”

“Bạn gái, có chưa?”

“Người hỏi làm cái gì? Người có chưa?”

“Tò mò thôi...” Tiểu Bạch trả lời, “Mình vẫn chưa có, nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì?” Tiểu Hắc lập tức hỏi lại.

“Việc đó... Bạn xâm nhập một máy tính giúp mình kiểm chút đồ vật được không?”

“Vật gì vậy?”

“Nhật ký của Hệ Hoa, khát khao của toàn thể nam sinh...”

“...” Hóa ra Tiểu Bạch thăm mền Hệ Hoa? Tiểu Hắc lặng im suy nghĩ hồi lâu, miễn cưỡng hỏi, “Địa chỉ IP của cô ta bao nhiêu?”

“Địa chỉ? Giường số 1 phòng 410 nhà trọ 7 đại học D, khả khả, ra giường chuột Mickey...”

“...” Người này làm sao biết rõ như thế, chẳng lẽ đã đi vào?

Sau khi nói cả buổi về nỗi khát khao đối với Hệ Hoa, Tiểu Bạch mới phát hiện Tiểu Hắc hoàn toàn từ đầu đến cuối việc lơ đi việc có bạn gái hay chưa, vì thế lại hỏi: “Bạn rốt cuộc có bạn gái hay chưa a.”

“Mắc mớ gì đến người?”

Tiểu Hắc rất ít khi dùng loại ngữ điệu này đối với Tiểu Bạch, Tiểu Bạch có chút buồn bực: “Bạn hung dữ cái gì? Mình biết rồi, bạn nhất định là chưa có bạn gái mới mỗi ngày ngồi trước máy tính làm hacker. Bạn có thể làm được những thứ này bạn học mình cũng biết, hừ, bọn họ còn hữu dụng hơn so với bạn, bạn ngay cả khởi động và lên mạng cũng không thể...”

Đây không phải là lời nói nhảm sao? Người từ xa mở một cái máy tính thử xem?

“Dù sao nhất định là tìm không được bạn gái, bị nói đến chỗ thăm kín nên hung dữ với tôi.” Tiểu Bạch rất bất mãn, “Bạn là chưa từng, chưa hề, chưa bao giờ có chứ gì?”

“Cạch” một tiếng, máy tính tối đen.

“Tiểu Hắc, Tiểu Hắc, bạn mau tới đi, mình đã mở cửa giao tiếp lên, tường lửa cũng tắt đi rồi T T Bạn tại sao còn chưa lên đây...” Tiểu Bạch lầm nhảm trên văn bản, “Mình hiện tại ngay cả hộp máy cũng mở ra bạn như thế nào vẫn chưa vào được? Còn có thứ gì khác cần phải tháo gỡ chẳng?”

Người vẫn là không có xuất hiện.

“Chẳng lẽ bỗng dưng trong chốc lát ngớ ngẩn rồi, không biết dùng máy tính rồi? Bị thứ gì ngăn cản chặn bên ngoài không vào được sao?” Liên tục suy đoán, “Ô ô ô ô ô, Tiểu Hắc Tiểu Hắc bạn mau tới đi a!”

“Gọi ta làm gì?” Bàn phím thoảng cái không có tác dụng, trên màn hình xuất hiện một loạt chữ.

“A! Bạn cuối cùng cũng tới, Tiểu Hắc mấy ngày nay không gặp bạn rồi.”

“...” Đối phương sững sốt trong chốc lát, mới đáp lại, “Ta chẳng qua đi ra ngoài vài ngày không có ở trước máy tính, làm sao vậy?”

“Mình chờ bạn rất lâu, rất nhớ bạn a ●—●”

Tiểu Hắc lại một lát sau mới trả lời: “Thôi đi, lại xảy ra việc gì rồi?”

“Hôm qua cùng Hệ Hoa chụp chung, nhưng mà trong ảnh chụp có rất nhiều người không liên quan, nghe nói có thể dùng máy tính xóa đi, bạn giúp mình làm được không?”

“...” Tiểu Hắc lại trầm lặng, Tiểu Bạch không khỏi khản trương.

A... Biến mất vài ngày, lại là sau khi nói xong gã tìm không được bạn gái, cho nên Tiểu Bạch suy đoán Tiểu Hắc tức giận bởi vì nữ nhân. Vì vậy hôm nay mới đặc biệt lấy ảnh chụp gái đẹp cảm dỗ gã, nhưng mà tại sao gã ta một chút tư thái vui thích của không có a.

“... Được rồi, ảnh chụp ở đâu?” Tiểu Hắc không ngờ bị hấp dẫn rồi, dù rằng không phải kiểu bị quyến rũ mà Tiểu Bạch tưởng tượng ra.

“Ồ trong máy tính a. Bạn không phải là cái gì cũng có thể thấy sao?”

Tiểu Hắc tự mình tìm cả buổi, không tìm ra cái gì gọi là hình ảnh mới, bèn hỏi: “Người đặt ảnh chụp ở trong ổ đĩa nào? C, D? Hay là E, F?”

“Đương nhiên là ổ đĩa A rồi!” Tiểu Bạch trả lời chắc nịch, “Ảnh này là do người khác chụp. Chỉ có đĩa mềm mới có thể lưu vào thôi.”

“...” Tiểu Hắc lại trầm mặc, chờ người ra, “Vậy người dứt đĩa A vào đi.”

“Được rồi.”

Từng chút, từng chút đưa vào không được.

“Người dứt ngược rồi chứ gì?”

“Ôi chao? Tiểu Hắc bạn thật lợi hại!”

“...” Là người quá ngốc nghếch đó?

Tiểu Hắc không biết nguyên do biến mất hai ba ngày như vậy, sau đó dường như lại có vài ngày không quá hào hứng, sau nữa thì khá hơn. Tiểu Bạch cũng không nhảy bén, chẳng đi hỏi gã nguyên nhân, miễn là Tiểu Hắc có thể thường xuyên vào máy tính của cậu, cùng cậu trò chuyện phiếm, khi gặp phải sự cố có thể xuất hiện giúp cậu giải quyết thì tốt rồi.

Tiểu Hắc thực sự là một người có thể tin cậy a. Tiểu Bạch nghĩ như vậy. Về phần Tiểu Hắc vì sao đôi khi tức giận, còn vì sao mình làm cái việc ngốc gì gã đều có thể kiên nhẫn giải quyết — tuy là trước đó không tránh khỏi mắng chửi Tiểu Bạch một chút...

Nói chung, Tiểu Hắc là một người đáng tin lại tốt bụng, Tiểu Bạch giữ vững nhận định này.

Dù gặp vấn đề gì, cậu ta thà gọi Tiểu Hắc không biết khi nào mới xuất đầu lộ diện, cũng chẳng muốn đi sang bên cạnh tìm bạn học trợ giúp.

“5555...”

Bất quá Tiểu Hắc mỗi lần xuất hiện tốc độ cũng thực sự rất nhanh, Tiểu Bạch bên này mở một cái TXT, đánh một loạt chữ số, Tiểu Hắc lập tức: “Làm sao vậy?”

“DA BU LIAO ZHONG WEN LE...” (đánh không được tiếng Trung rồi)

“Đổi cách đánh máy a!” Vừa nhìn thấy còn tưởng là tiếng Anh, cẩn thận đọc ra là phiên âm...

“QIE HUAN LE, BU XING....” (đổi rồi, không được...)

“Người có phải là ấn nút Caps Lock rồi không?” Loại tình huống này, thực sự là rất phổ biến.

“NA SHI SHA?” (đó là cái gì?)

“... Đừng lo, cứ theo ta nói mà làm, tìm nút Caps Lock, ấn một cái là được rồi.”

Qua mấy phút đồng hồ...

“ZHAO BU DAO T T” (tìm không thấy T T)

“Ồ bên trái nút A == Ngón út bên trái của người...” Chợt nhớ đến Tiểu Bạch ngốc như vậy, đánh máy nhất định không dựa theo phương cách đặt ngón tay thông thường...

“Da!!! Có thể đánh được tiếng Trung rồi, bạn nói sớm có phải tốt hơn không, phiền phức như vậy!”

“...” Kết quả gã là người có lỗi sao?

Nhập vào không đúng phương cách không chỉ có một lần, còn có một lần là chữ nhỏ.

“bu zhidao zenme hui shi, da buliao zi....” (không biết sao thế này, đánh không ra chữ.)

A, chữ thường, hẳn không phải là caps, có thể là phương cách nhập vào có vấn đề, Tiểu Hắc vì thế nói: “Người chuyển đổi một chút xem? Góc dưới bên phải có thanh ngôn ngữ, ta chụp màn hình cho người xem.”

Ảnh chụp gửi qua: “genben zhaobudao youxiajiao de yuyanlan, zenme qiehuan a?” (hoàn toàn tìm không thấy thanh ngôn ngữ ở góc dưới bên trái, làm thế nào chuyển đổi đây?)

Thanh ngôn ngữ thường biến mất đi, Tiểu Hắc thì quen rồi, đang tính thay Tiểu Bạch kiểm tra sự cố máy tính một chút, chợt nhớ ra: “Người nhấn nút Ctrl+shift chưa?”

“Ôi chào? Được rồi nè ~”

“... Chuyển đổi ngôn ngữ đầu tiên nghĩ đến chính là nó đi...”

“Thực là cho đến bây giờ đều là ẩn ở trên dấu hiệu kia sau đó lựa chọn, hóa ra còn có thể chuyển đổi như thế này a, thật thần kỳ...”

9. Chương 9: Chi Hắc Bạch [3]

“... Tiểu Bạch.”

“A?”

“Khi có tiền nhớ mua một cái tai nghe và ông nói, ta thực sự không muốn nhìn thấy ghép âm của người nữa...”

“Cắm vào là có thể dùng, thật tiện lợi a.” Mang tai nghe ngồi trước máy tính, Tiểu Bạch phát ra một câu như vậy, bạn cùng phòng bị dọa tới, nhìn cậu ta bằng ánh mắt kỳ quái. Tiểu Bạch hoàn toàn không phát hiện, tiếp tục nói: “Cái này không cần đánh máy phiền toái như vậy, thật tốt.”

Bộ dạng Tiểu Bạch có chút nhỏ bé, âm thanh nghe được lại có điểm giống giọng thiếu niên ngây ngô chưa vỡ giọng hoàn toàn, bị Tiểu Hắc hung hăng chế giễu.

“Thôi, tiếng nói của bản thân nghe già dặn, liền nói giọng của mình trẻ con, bạn ganh tị hả.” Tiểu Bạch rất không muốn bị Tiểu Hắc nói thành thằng nhóc, vì thế phản kích lại, “Hơn nữa Tiểu Hắc, mình hình như chưa thấy qua ảnh chụp của bạn, hé một tấm ra cho mình xem thử đi.”

“Không có.” Hai chữ đánh trả lại.

Lăn lộn, làm nũng, hoàn toàn không có hiệu quả. Tiểu Hắc thực quá đáng.

“Quên đi mình không nhìn nữa, bạn cũng không xem của mình...” Chu miệng, trong thanh âm tràn đầy thất vọng.

Kết quả trên màn hình rất nhanh hiện ra một hình ảnh.

“A! Đẹp trai thật!” Tiểu Bạch kêu một tiếng, nhào đầu đến trước màn hình, “A a a! Tại sao mất rồi? Mình muốn lưu lại!”

“Nhìn thấy rồi.” Tiểu Hắc nói, “Bây giờ có qua thì phải có lại.”

“Mặc kệ, mình còn chưa lưu lại...” Tiểu Bạch tuy là ngốc nghếch, tỏ vẻ vẫn là không chịu lép vế, “Nói như vậy, Tiểu Hắc bạn biết về mình quá nhiều, nhưng mà mình cái gì cũng chẳng biết về bạn a.”

“Nếu như bạn có thể theo dõi được mình hơn nữa tra ra được mình, mình cũng có thể a, mình chưa hề từ chối hứng thú tra xét của bạn.”

“Vậy Tiểu Hắc bạn lên QQ, mình muốn nhìn địa chỉ của bạn.”

“... Cái ipQQ kia của người vẫn là do ta trang bị cho người, ta sẽ không ngu đến mức bị cái thứ yếu kém đó tra ra ip chứ?”

“5555 Mình còn muốn biết địa chỉ của bạn tuổi của bạn nghề nghiệp của bạn...” Tiểu Bạch bỗng dưng có hứng thú với Tiểu Hắc, không ngừng hỏi.

Khi chỉ tiếp xúc ở trên internet và máy tính, cảm thấy rằng tất cả đều là chữ viết, con số và hình ảnh, cũng không có cảm giác chân thực to lớn. Nhưng một khi có trao đổi âm thanh, thì bỗng dưng phát hiện phía bên kia thực là một người, một người sống, mà không phải một bó dây điện trong máy tính.

Sau đó chợt có chút hoang mang, bởi vì đối phương là một vật thể không rõ ràng trong máy tính, cho nên tới nay luôn có loại cảm giác xa lạ, cảm thấy mình nói cái gì cũng không sao, cũng luôn ung dung kì lạ, đối phương nhất định sẽ giống như nhấn power một cái là có thể khởi động, gọi một tiếng là có thể xuất hiện.

Nhưng mà hiện tại tình hình cảm thấy phía bên kia là một con người khác. Một người so với bạn học bên cạnh kỳ thực không có gì khác biệt. Cảm thấy rất kì quái, một mặt chối bỏ, một bên kiểm chế không được muốn tiếp cận thêm. Người này biết cậu vụng về ngu xuẩn, gặp phải sự việc phiền lòng gì cậu cũng nói với gã, người này, cách xa cậu nhất, nhưng cũng gần cậu ngay đây.

“Thực ra ta ở thành phố.” Khi Tiểu Bạch yên lặng chẳng nói lời nào, Tiểu Hắc đột nhiên mở lời, “Hơn nữa ở chỗ cách trường đại học của người không xa.”

“Ôi chào ôi chào? Thật vậy sao? Vậy thì tốt quá.”

“Có cái gì tốt?”

“Lần sau máy tính mình lại hư, mình có thể tìm bạn đến nhà sửa chữa, he he ~”

“...” Đường đường là hacker a, không phải kĩ sư sửa chữa miễn phí được không...

Đương nhiên máy tính Tiểu Bạch hiện thời không có hư, sống được tương đối khỏe mạnh, nhưng ngược lại Tiểu Bạch xảy ra vấn đề trước. Một hôm trở về phòng ngủ mở máy tính, sau khi liên lạc với Tiểu Hắc nói câu đầu tiên: “Tiểu Hắc, mình sau này không dùng máy tính nữa rồi!”

Giọng Tiểu Hắc rất kinh ngạc: “Vì sao?”

“Thầy giáo tin học nói mình không có tư chất tự nhiên... Tốt nhất đừng dùng máy tính để tránh hư phí...”

“...” Tiểu Hắc lặng thinh một chốc, cuối cùng vẫn là đả kích cậu, “Thầy các người nói không sai a.”

“...” Tiểu Bạch rất đau lòng, “Mình vẫn luôn rất cố gắng, ở lớp thực hành cũng nhìn bạn học làm như thế nào, bài tập cũng giao cho bạn giúp mình, vì sao hôm nay bỗng dưng nói mình không có tư chất tự nhiên, còn nói mình phá hoại của công, ô...”

“Như thế, chơi phá hư máy tính của trường rồi?” Bình thường thôi, không hư mới kì quái hơn a.

“Làm gì có!”

“A? Vậy tại sao?”

“Rõ ràng là thầy khiến viết tên lên màn hình, viết rồi lại còn nói!”

“Vậy người viết như thế nào?”

“Chính là dùng bút bi viết thôi.”

“... Đúng là phá hoại của công...”

Hóa ra Tiểu Bạch hiện tại mặc dù nhiều ít phải dùng máy tính, phần mềm thường dùng cũng gượng gạo có thể thao tác bình thường, nhưng thuật ngữ máy tính vẫn là rối tinh rối mù. Ví dụ như mỗi khi có chuyện, Tiểu Hắc khiến cậu mở ‘Máy tính của tôi’ thì Tiểu Bạch vẫn sẽ khó hiểu hỏi: “Mình làm sao có thể mở được máy tính của bạn? Bình thường không phải đều là bạn mở máy tính của mình sao?”

“... Vậy mở máy tính của người.”

“Máy tính của mình bây giờ đang mở a.”

“... Màn hình, biểu tượng thứ nhất phía trên bên trái, ‘Máy tính của tôi’”

“A, hóa ra không phải là máy tính của bạn.”

Về phần cái gì thư mục hay trình duyệt các loại, Tiểu Bạch trên cơ bản luôn sẽ không phản ứng kịp là cái gì, thanh nhiệm vụ hay thanh công cụ các loại lại càng không thể hi vọng cậu ta tìm được. Dù sao với máy tính của Tiểu Bạch, Tiểu Hắc có thể tùy tiện khống chế, có vấn đề gì ỷ lại Tiểu Hắc là được rồi.

Một người có thể tin cậy.

Dù sao người có thể tin cậy cũng không có khả năng khả kháo đến mức lên mạng trực tiếp tìm Tiểu Bạch.

Khi Tiểu Bạch mất tích ba ngày, Tiểu Hắc rốt cuộc không nén được, trực tiếp chạy qua máy tính bạn học phòng bên cạnh thăm hỏi.

Dù sao tất cả tư liệu của Tiểu Bạch hẳn cũng biết...

Bạn học phòng bên bị dọa đến vội vàng rút dây nối mạng. Đây mới là phản ứng bình thường đây, nào có người nào nhìn thấy trong máy tính xuất hiện một hộp thoại người nói không phải mình lại ngỡ ngàng như vậy mà theo người ta đối đáp chứ?

Nhưng mà như vậy thì vẫn là tìm không được Tiểu Bạch, nên đành phải gọi điện thoại. Tra ra số điện thoại phòng đối với Tiểu Hắc mà nói là việc vô cùng đơn giản, rất nhanh gọi điện tới, tìm Tiểu Bạch.

“A! Tiểu Hắc! Lại có thể là bạn, bạn làm sao tìm được số mình?”

“Tìm người còn không dễ dàng sao? Người mấy ngày làm sao vậy? Không hề đăng nhập?”

“Không phải là mình là không muốn, là máy tính không cho mình lên.” Tiểu Bạch rất đau lòng, trả lời.

“Làm sao? Xảy ra vấn đề gì rồi?” Theo lí mà nói không thể a, máy tính của Tiểu Bạch vẫn luôn được hẳn “chiếu cố”, như thế nào xảy ra sự cố ngoài dự tính? Chẳng lẽ...” Người lộn xộn rồi có phải không? Ta không phải đã nói người đừng tùy tiện thao tác...”

“Không phải, không phải lỗi của mình.” Tiểu Bạch kêu oan, “Mình hôm đó khởi động máy sớm chút, sau đó máy tính có điểm là lạ... Sau đó bạn học của mình qua đây, cậu ấy nói là có vi-rút...”

“Đó chẳng phải lời thừa thãi sao, không có vi-rút kia còn là máy tính của người sao?” Tiểu Hắc nói, “Sau đó thì sao?”

“Sau đó bạn học của mình nói cài đặt lại hệ thống là được, vì thế mình cài đặt lại.”

“... Không phải đã nói máy tính chỉ cần có thể kết nối mạng, dù có xảy ra vấn đề gì cũng đợi ta giải quyết sao?”

“Đúng vậy a... Nhưng mà bạn học nói như vậy, mình cũng ngượng không tiện nói không... Máy tính của mình trước kia đều là cậu ta giúp mình mà.” Tiểu Bạch biện bạch.

“Sau đó thì sao? Người cài đặt có vấn đề?”

“Không phải, là trường học của mình hình như có cái gì đề phòng nhiều người dùng một đường dây mạng, cho nên muốn tập trung khóa lại gì đó... Mình cài đặt lại sau đó như thế nào cũng không lên được, nói mình chơi máy sai phạm gì đó...” Tiểu Bạch oan ức nói, “Ngay sau đó mình liền liên tục không lên mạng được, đi tìm thầy giáo phụ trách hệ thống mạng của trường, thầy rốt cuộc không có mặt T T”

“Thôi, nhiều lời rồi. Mở máy tính lên, cắm dây nối mạng vào.” Tiểu Hắc nói, “Đúng rồi, trước tiên nhớ số điện thoại của ta, 13*****.”

Một lát sau, Tiểu Bạch quả nhiên có thể kết nối lên được, liền sau đó trên màn hình hiện lên bật ra TXT: “Tốt lắm, đeo tai nghe vào đi.”

“A ~ Tiểu Hắc bạn lợi hại nhất ^^”

“Là người dốt nát...” Đương nhiên, phỏng chừng thỏa hiệp các loại với bạn học của Tiểu Bạch cũng không được, “Được rồi về sau có việc gì cứ gọi điện cho ta, đừng tùy tiện thay đổi máy tính của người. Vi-rút các loại gì đó trong máy tính người có nhiều, hoàn toàn không cần phải căng thẳng.”

>_< hiểu=”” rồi,=”” duy=”” trì=”” vi-rút=”” số=”” lượng=”” quy=”” định=”” mới=”” có=”” thể=””
khắc=”” chế=”” lẫn=”” nhau,=”” giữ=”” vững=”” cân=”” bằng=”” mình=”” về=”” sau=”” nhất=””
định=”” không=”” tấy=”” máy=””>

“Đúng, chính là vậy.” Nói thế nào cậu ta cũng không hiểu, “Số điện thoại nhất định phải nhớ lấy, đừng lại ghi vào trong TXT...”

“A a a! Notepad của mình không thấy đâu nữa!” Tiểu Bạch bỗng dưng hô to, “Trước kia không thể lên mạng mình cũng không chú ý, mình tạm thời dùng notepad để ghi chép lại a!!!”

“... Không sao, ở ổ đĩa E, cái đó chẳng qua có phím tắt.” Tiểu Hắc nói, tìm văn bản, thuận tay đánh vào phím tắt.

“Tiểu Hắc thực đáng tin cậy, thực sự ^^”

Mục đích khen người đáng tin cậy, chính là muốn phía bên kia tình nguyện làm không công.

“Tiểu Hắc, Tiểu Hắc, qua đây giúp mình gấp.”

Gần như là theo tiếng gọi liền đến: “Làm sao vậy? Lại xảy ra vấn đề gì rồi?”

“Không phải, mình nghe nói là có một thứ tên là bt gì đó có thể dùng để xem phim và kịch truyền hình...”

“Là tải về.” Tiểu Hắc sửa lời cậu ta, “Thế nào? Ta giúp người tải về? Thực ra mạng FTP của trường cũng có không ít thứ, chẳng qua bt cũng có ưu thế của bt...”

“Dĩ nhiên muốn bạn giúp mình, bt mình biết chỉ có bạn...”

“Lại còn múa mép?” Tiểu Hắc buồn cười nói, giúp Tiểu Bạch tải về, cài đặt xong, nói cho cậu ta biết dùng thế nào.

“Đúng lúc trò chơi mới ra có trên đây...” Tiểu Bạch nói, đi lấy về một ‘hạt giống’[1], tải về.

Trò chơi tuy là lớn, cũng may là trò chơi mới, số lượng người tải nhiều. Rất nhanh lấy được.

“555555...”

Tiểu Hắc ăn cơm xong trở lại, chỉ thấy Tiểu Bạch đánh một màn hình tiếng khóc: “Làm sao vậy?”

“Thật vất vả tải xong rồi, kết quả không cài đặt được...”

“Chuyện nhỏ, ta giúp người cài đặt, vấn đề gì?”

“Cái gì là ổ đĩa ảo? Mình muốn dựa theo lời nó nói rút ổ đĩa ra, tại sao nó vẫn quản lí ổ đĩa mình cần?”

“Nói người đợi ta ăn cơm xong hãy cài đặt.” Rút ổ đĩa, không có rút mang điện đầy chứ? Tiểu Bạch này lại còn có thể tự mình chạm vào, hi vọng không có làm hư cái gì, “Ách... Hèn là không hư cái gì, thực ra không cần CD cũng không khó, chẳng qua dù sao người cũng đã rút...”

Cài đặt trò chơi xong, Tiểu Bạch vui sướng chơi: “Cuối cùng cài đặt xong rồi! Tiểu Hắc bạn thật lợi hại.”

“Là người ngu đần.”

Tiểu Bạch quen lời cay độc của Tiểu Hắc rồi, cứ tiếp tục chơi. Tiểu Hắc có chút buồn chán, qua một lúc hỏi cậu: “Đúng rồi người nói khoa các người hôm qua đi chơi ở ngoại thành, người cùng Hệ Hoa các người chơi đùa thế nào?”

“Ách, a... Đùng...” Tiểu Bạch chơi mê đắm, hoàn toàn không nghe câu hỏi của Tiểu Hắc, “Ừ... Tốt lắm... A! Nguy hiểm!!!”

Kế tiếp là tiếng kêu không ngừng “Trái!” “Phải!” “A! Cố lên!” “Thằng khốn” linh tinh các loại, câu hỏi của Tiểu Hắc chìm ngấm trong sự phấn kích của Tiểu Bạch, rốt cuộc đã chẳng nghe được.

Tiểu Hắc rất quan tâm chuyện Tiểu Bạch đi chơi ở ngoại thành, bởi vì trong trang bàn luận của lớp Tiểu Bạch, có người nói khi Tiểu Bạch và Hệ Hoa ở cùng một chỗ rất khả nghi. Tiểu Hắc vốn định nói bóng nói gió hỏi cậu ta, kết quả người này đi chơi game ma thuật rồi.

Hừ!

Mà một lúc sau, Tiểu Bạch lại 55555.

“Lại vừa làm sao vậy?”

“Không biết tại sao vô duyên vô cớ nhảy ra khỏi trò chơi... Vừa mới còn khá tốt mà!!”

“A, có thể là điện áp không ổn định.”

“Điện áp bất ổn cũng sẽ ảnh hưởng sao?”

“Người không tin lời của ta?” Tiểu Hắc hỏi lại.

“Tin...” Tiểu Bạch có chút buồn bã, “Mình đây đi mượn máy tính xách tay của bạn học chơi vậy, máy tính xách tay lúc nào cũng ổn định đúng không? Bạn hình như có nói lên máy khác cũng có thể tiếp tục chơi cùng mình...”

“A, ta chợt phát hiện bản crack trò chơi online này có bug, ta đi vá lỗi là tốt rồi.” Tiểu Hắc nói.

“Ôi chào? Vá lỗi?” Tiểu Bạch không hiểu, “Máy tính còn có thể vá lỗi sao?”

“...” Tiểu Hắc đỏ mặt, “Người đừng quan tâm nữa, nói chung người ngày mai có thể lên chơi.”

“A... Vậy bây giờ rất nhàm chán a, chúng mình nói chuyện phiếm đi.”

“Tốt, người hôm qua đi chơi ở ngoại thành đúng không? Chơi có vui không?”

“Hi hi, hôm qua có một chuyện đặc biệt a.” Tiểu Bạch hào hứng nói.

“Chuyện gì?” Tiểu Hắc hỏi tới, có chút khẩn trương.

“Hệ Hoa a, mình cùng nàng ấy nói chuyện phiếm, nàng nói muốn cuối tuần hẹn mình đi ra ngoài chơi nè.” Tiểu Bạch cười hi hi.

“Người đáp ứng rồi?” Không thể nào, thằng nhóc này ngu dần như vậy lại còn có thể đào hoa?

Bất quá... Tiểu Bạch về diện mạo, cũng quả thực có điều kiện này. Đường nhiên là quá mức xinh đẹp chút, đơn giản đến mức ngốc nghếch trong mắt cũng giảm ít phần, chỉ là theo Tiểu Hắc biết, Tiểu Bạch ở bên ngoài, bình thường chắc là sẽ không ngốc như ở trước mắt mình như thế.

Chỉ cần ăn mặc một chút, Tiểu Bạch căn bản vẫn có điều kiện tốt. Bộ dạng xinh xắn lại tương đối hiền lành, tuy rằng có lẽ sẽ không thể tin cậy, nhưng mà học sinh nữ thi thoảng cũng có sẽ có thứ giống như là bản năng làm mẹ... Tóm lại là rất nguy hiểm a...

“Mình không phải nói là cuối tuần chơi với bạn sao, sẽ không đồng ý.” Tiểu Bạch giống như khoe công nói, “Bạn phải biết rằng, là Hệ Hoa đây nhé, ước mơ của toàn thể nam sinh... Ánh mắt bọn họ đều xanh tái màu ghen tức rồi ~”

“A, vẫn chưa thấy sắc quên bạn.” Tiểu Hắc nói, giọng điệu cố gắng thờ ơ như không, nhưng mà nghe ra rất hài lòng.

“Cho nên Tiểu Hắc, lần trước...” Tiểu Bạch thấp giọng ngượng ngịu nói: “Lần trước mình thấy trên bài đăng kia nói, có thể tải thứ đó đó kia... Bạn có thể nói cho mình biết làm như thế nào tải về không?”

“... Không đi hẹn hò cùng mm, lại muốn tải AV?” Tiểu Hắc đỏ mặt, vừa tức.

“Bọn họ đều xem qua rồi, cũng chỉ có mình... Xem cũng là xem cái loại xóa nhòa đi rồi, bị họ chê cười rất nhiều lần...” Hóa ra xem là thứ yếu, không bị chê cười mới là chủ yếu.

“Được rồi, không phải là chút AV sao...” Tiểu Hắc bất đắc dĩ nói, “Giúp người tải là được.”

Vì thế...

Một giờ sau...

“A!!!” Là Tiểu Bạch kêu thảm thiết, “Vì sao... Vì sao lại như thế này...”

Tiểu Hắc đúng là tải AV về cho Tiểu Bạch, chẳng qua nội dung... dường như đối với Tiểu Bạch mà nói, quá kích động chút.

May mà lúc này phòng ngủ không có những người khác, nếu không nghe được tiếng kêu thảm thiết của Tiểu Bạch, còn tưởng rằng là cái gì nơi trực tiếp sản xuất, làm việc, thực nghiệm a.

“Thật... Thật đáng sợ... Làm sao có thể cho vào, giỡn chơi...” Tiểu Bạch ngây ngô ngơ ngáo nhìn màn hình, kinh ngạc nói.

Mặc dù có chút không nữ, chẳng qua đó cũng không có biện pháp. Tiểu Hắc hắng giọng một cái: “Còn muốn xem không? Ta còn giúp người tải về không ít, này ‘trời dạy gái xinh’ còn có...”

“A a a a a a a a a a!!!! Không cần...” Tiểu Bạch hô to, cầm lấy con chuột định đóng cửa sổ, nhưng mà Tiểu Hắc đang khống chế máy tính, “Đóng lại đi bạn đừng cử động mình đóng lại...”

Tiểu Hắc buông khống chế mũi chuột ra, Tiểu Bạch bởi vì lộn xộn, không ngờ lại mở một bộ phim.

Ách, hoàn hảo, không có máu, không có rất nhiều người, không có OOX năm đầm lớn nhỏ và năm đầm chân chính...

Tiểu Bạch nhìn thấy trên màn hình máy tính là một nam sinh rất thanh tú thậm chí có điểm đáng yêu, trong lòng nghĩ người như vậy hẳn là sẽ không @^%×& sau đó #%^× đi. Tâm bị dọa sợ cần phải bình phục, vì thế sẽ không đóng —— thực ra hiện tại cậu muốn đóng cũng không đóng được, Tiểu Hắc khống chế rồi mà.

Sau đó, Tiểu Bạch nhìn đến, trên màn ảnh xuất hiện một người đàn ông cường tráng...

Ách... 3p (thuật ngữ học được từ bạn học) cũng không tệ, dù sao tốt hơn cái vừa rồi kia... A lại nghĩ tới! A...

Sau đó người đàn ông cường tráng đi đến bên cạnh cậu nam sinh trẻ tuổi thanh tú, sau đó bắt đầu cởi quần áo, sau đó...

A?

A a?

A a a a a a a a a a???

“Như thế nào? Như thế nào có thể như vậy? Như vậy cũng được sao? Chẳng lẽ là hóa trang thành con trai, chẳng lẽ có bộ ngực phẳng... A a a...”

Tiểu Hắc nghe tiếng kêu của Tiểu Bạch tuy là lớn, nhưng mà trong âm thanh căn bản chỉ là sự ngạc nhiên, mà không phải cái loại khiếp sợ và bài xích ban nãy. Vì thế rất hài lòng cười cười, cũng không tắt bộ phim đi.

“Trong đây... Thật kỳ quái... A a a chỗ đó cũng có thể cho vào sao...” Trước màn hình ngây ngốc một tên tiểu bạch, không ngừng lăm bằm, giọng nói càng lúc càng thấp, “Làm thật kỳ quái... A a a tư thế này làm sao có thể làm được, như thế sẽ...”

Đứa trẻ kinh hãi rồi, không ngừng nói, Tiểu Hắc hiện tại có chút hối hận, cảm thấy kỳ thực cần phải lúc mình ở cạnh cậu ta xem thì tốt hơn rồi, hơn nữa cậu ta bị kích động lớn như vậy.

“Cái đó, ta tắt cái đó đi.” Tiểu Hắc nói, di chuyển mũi chuột.

Tiểu Bạch có chút nóng nảy, nhưng mà lại ngại nói dừng đóng, vậy mà phát huy ra trí khôn ngàn năm khó gặp, “xoát” một cái nhổ dây nối mạng ra. Sau đó ngơ ngác nhìn phích cắm: “A a a a!!! Tiểu hắc dám chắc sẽ tức giận!!”

Chẳng qua, việc này không thể quay đầu lại, vẫn là xem hết cái thứ này đi rồi nói sau.

Tiểu Bạch một mặt căng thẳng một mặt đỏ mặt, thét chói tai xem trọn vẹn bộ phim.

“Nụ hôn đó thật đẹp... Còn có cái kia, cái kia...” Cái tư thế hợp nhau thành chữ “giảo” kia, tuy là trong lòng có chút bài xích, nhưng nhìn thấy cảnh người đàn ông cường tráng kia sau khi làm xong cười với cậu nam sinh trẻ tuổi xinh đẹp kia trong đoạn phim... Bộ dáng thật ôn nhu, thật mê muội, thật dịu dàng a!

“Hóa ra hai người con trai cũng có thể a, hơn nữa... so với nam nữ đẹp hơn nhiều.” Tuy là cũng có ít nhiều xem qua vài thứ, nhưng mà căn bản đều là phần lớn bị làm nhòe đi — bạn cùng phòng và bạn học phòng bên của Tiểu Bạch đều có cùng loại giác ngộ, đó chính là, phải bảo vệ sự ‘tiểu bạch’ của Tiểu Bạch, không cho phép bị nhiễm bẩn a... Cho nên Tiểu Bạch tuy là xem qua hình ảnh và phim cấp ba, nhưng mà... đã bị xóa nhòe đi phía dưới rồi, nên chưa hề thấy qua.

Và khi cậu ta biết được thật ra nam nữ cũng có phương pháp làm khá ôn hòa thì nam nam cũng có những thước phim khá quái đản thì đã là rất lâu rất lâu sau đó rồi.

Tiểu Bạch hôm sau khởi động lập tức đánh trong TXT: “Thực xin lỗi, Tiểu Hắc bạn tha lỗi cho mình”, mới được Tiểu Hắc tha thứ — kỳ thực Tiểu Hắc cũng không tính nổi giận, dù sao đã đạt được hiệu quả quá mức, chỉ là người này cư nhiên dám nhổ dây nói mạng ra, thái độ này không thường thấy.

Thế là chỉ bảo một trận, khiến Tiểu Bạch hứa về sau bất kể như thế nào cũng không cưỡng ép tất mảy, không được nhổ dây mạng ra, Tiểu Hắc mới buông tha cho cậu: “Quên đi, không so đo với người. Được rồi, bộ phim hôm qua thế nào?”

Khuôn mặt Tiểu Bạch thoáng chút đỏ, ngượng ngượng nghịu nghịu trả lời: “Cũng không tệ lắm... Mình lần đầu tiên biết, hai người con trai còn có thể như thế...”

“Đương nhiên có thể.” Ừ, không có bài xích, tốt.

“Nhưng mà...” Tiểu Bạch vòng vo một lát, nói, “Vì sao bên trong máy tính của mình lại có thứ này? Bạn tải về?”

“Đại khái là tặng kèm khi tải xuống thôi.” Dù sao Tiểu Bạch cái gì cũng không hiểu, tùy ý nói, “Tải một cái AV tặng kèm một cái GV.”

“A...” Tiểu Bạch tiếp nhận cách nói này, tiếp theo tò mò hỏi tới về vấn đề nam giới cùng nam giới, Tiểu Hắc trả lời cậu ta từng câu một. Cuối cùng dò xét hỏi: “Tiểu Bạch, người hiểu kỳ đối với việc này như vậy làm cái gì? Chẳng nhẽ người ‘cong’?”

Tiểu Bạch ngồi thẳng người dậy, ừ, lưng không cong: “Không có đâu, vẫn thẳng.”

“...” Tiểu Hắc lặng thinh rồi, Tiểu Bạch cảm giác có chút không đủ, vẫn cứ hỏi lung tung này kia, Tiểu Hắc có phần không muốn đáp, đã nói: “Đổi đề tài đi, game ngày hôm nay ta giúp người cài đặt thử, người có thể chơi.”

Như mà Tiểu Bạch một người đơn giản như vậy, chính là nắm bắt được sự việc sẽ không tha, sức hấp dẫn của game cũng không cách nào che lấp lòng hiếu kỳ, hay là hỏi han không ngừng. Tiểu Hắc có chút không kiên nhẫn: “Người cũng không phải thực sự muốn biết, chỉ là bởi vì tò mò thì không nên hỏi nhiều như vậy, gay cũng không phải để cho người thỏa mãn tính hiếu kỳ, người đơn giản chính là muốn thỏa mãn một chút tâm lý hiếu kỳ, thuận tiện sẽ lại bỗng chốc vui vẻ bình thường thôi!”

Tiểu Bạch đỏ mặt lên, cậu không rõ lắm Tiểu Hắc vì sao phải nói cậu như vậy, cậu không có chút ý tứ coi thường. Có lẽ là có điểm tò mò, nhưng mà ngay cả tò mò cũng không được sao? Biết rồi mới có thể quan tâm và giúp đỡ nhiều hơn thôi...

“Mình cũng không phải...”

“Đúng, người cũng chẳng cong, ta đã nói với người những thứ đó tự chúng cũng không cần thiết.” Tiểu Hắc giọng điệu cứng rắn, “Ta xuống trước, ngủ ngon.”

Tiểu Bạch ngây ngốc ngơ ngác trước máy tính.

Tiểu Hắc nổi giận, điểm ấy cậu có thể cảm giác được. Nhưng mà...

Anh ta tức giận cái gì? Vì sao lại tức giận chứ?

[1] Mình không biết bt là thuật ngữ máy tính gì – – (mình chỉ biết bt có thay thế cho tính từ biến thái biệntài thui ==) Nhưng mà đọc qua có vẻ đó là một phần mềm tải các chương trình có dung lượng nặng giống như torrent. ‘Hạt giống’ ở đây là các seed, tải các seed về để tải chương trình mình cần, trong lúc tải càng có nhiều người tải thì càng nhanh. Không biết có đúng không nữa.

10. Chương 10: Chi Hắc Bạch [4]

Tiểu Hắc tức giận.

Tiểu Hắc không hiện lên.

Tiểu Bạch rất đau lòng, hậu quả không quan trọng.

Chờ lại chờ thực sự đợi không được, vì thế chủ động xuất quân.

“A lô.”

Tiếng nói của Tiểu Hắc a! “A lô...Tiểu Hắc phải không?”

Tiểu Hắc yên lặng một hồi, khi Tiểu Bạch đang lo lắng gã sẽ cúp máy, rốt cuộc nói một câu: “Tiểu Bạch? Làm sao?”

“5555555555555555 máy tính không thể sử dụng nữa, Tiểu Hắc bạn cũng chẳng tìm mình, không phản hồi nữa...” Trước mắt chính là khóc lóc kể lể, Tiểu Hắc bất đắc dĩ: “Người đừng hoảng, không phải là máy tính xảy ra vấn đề sao? Có ta đây.”

Tuy là vẫn còn chút tức giận đi, chẳng qua nghe thấy tên này khóc lóc kể lể thì mềm lòng rồi, lời an ủi tự nhiên phát ra.

“555555 khởi động không tác dụng, ần như thế nào cũng không dùng được...”

“Người... Cẩm nguồn điện chưa?” Không thể trách Tiểu Hắc hỏi như vậy, trên thực tế nơi mua máy tính nào, sau khi bộ phận sửa chữa nhận được điện thoại, bình thường cũng là trước tiên hỏi vấn đề này. Đủ thấy trên thế giới này ‘điện bạch’ cũng không chỉ riêng mình Tiểu Bạch.

“Minh cũng không phải ngu đần.” Tiểu Bạch kêu lên, “Đương nhiên là cấm rồi!”

“Người lộn xộn cái gì rồi chẳng? Thứ bên trong tập tin ‘Tiểu Bạch không được phép’ ta thiết lập kia người có phải loại bỏ hay sửa chữa rồi không?” Nhưng mà lẽ ra cũng không sao a, máy tính Tiểu Bạch trên căn bản không có mối nguy nào, lai vấn đề lớn cũng không thể không mở lên được a.

“Mình có xóa đi một số thứ, nhưng đó là bởi vì tải bt không có chỗ, xóa đi đều là đồ ở nơi khác...” Tiểu Bạch nước mắt lưng tròng, “Mình tuyệt đối không có làm cái gì kỳ lạ, không có không nghe lời.”

“Ừ, biết rồi, vậy người khởi động thử xem, là như thế mở lên không đúng phương pháp?” Tiểu Hắc hỏi.

“Hoàn toàn... Hoàn toàn không có phản ứng...” Tiểu Bạch nói, “Tiểu Hắc mình làm sao bây giờ a, bạn giúp mình chút đi a...”

Tiểu Hắc suy nghĩ trong chốc lát, cuối cùng cắn răng một cái: “Lầu phòng ngủ các người quản lý nghiêm không?”

Tiểu Bạch vô tội đáp: “Ký túc xá nam sinh, làm sao có thể quản lý nghiêm?”

“Tốt lắm, người đợi ta, ta bây giờ đi sang.”

Một tên nam sinh rất đáng yêu nhỏ... Ách, kỳ thực cũng không nhỏ lắm đi ra mở cửa, đứng ở cửa là một gã đàn ông hơn hai mươi tuổi thoát nhìn rất nghiêm trang và chững chạc.

Nam sinh sống sót, sau đó vui vẻ bỏ nhào tới: “Tiểu Hắc ~”

Tuy là chưa từng gặp qua, nhưng mà đã nhìn thấy trên màn hình vô số lần, vẫn là thoáng cái là có thể nhận ra rồi. Tiểu Hắc nhìn gần càng đẹp trai a, hơn nữa khí phách thế này, cách màn hình không nhìn thấy được bao nhiêu tường lửa, bao nhiêu cao thủ máy tính đã bại dưới tay gã rồi...

Nhưng mà hacker oai phong hiện tại cũng không nhiều ít quá phong thái nghiêm túc, chính là nhìn thấy Tiểu Bạch, cẩn thận nhìn câu ta một chút.

Nói cho cùng trước kia đều là hình ảnh, dòng số liệu, bây giờ thực sự mặt đối mặt, ngược lại có chút cảm giác trái ngược. Như là không thể xác nhận đối phương chân thật hay không vậy, hai người nhìn nhau ở cửa vào, mãi đến khi người qua lại trên hàng lang đụng phải Tiểu Hắc.

“A, vào đi.” Tiểu Bạch đã tỉnh hồn lại, mời Tiểu Hắc vào nhà. Phòng thường xuyên không có ai, người vùng này đã về nhà, người vùng khác đến thư viện, đó cũng là một trong những nguyên nhân Tiểu Bạch có thể mỗi ngày dùng máy tính hào phóng nói chuyện.

Tiểu Hắc tiến vào, ánh mắt dừng lại trên máy tính của Tiểu Bạch. Tuy là chưa từng nhìn thấy vẻ bên ngoài của nó, nhưng mà thứ gì bên trong, gã có thể quen thuộc hơn so với Tiểu Bạch chủ sở hữu. Hơn nữa, cảnh đối diện máy tính này gã lại quen thuộc hơn hết.

Tiểu Bạch thấy gã quan sát, vẻ mặt có chút đỏ lên. Mặc dù sau khi Tiểu Hắc nói muốn qua đây, cậu lập tức thu dọn một chút rồi, nhưng mà phòng ngủ của nam sinh nhất là nơi ở của nam sinh loại ‘tiểu bạch’ đầu đất như vậy, hi vọng trong thời gian ngắn như vậy thu dọn thật không thực tế. Bởi vì trên bàn rất lộn xộn, còn trên mặt đất với trên giường nữa, chỉ có thể đảm bảo “phần lớn” có thể nhìn được thôi.

Đương nhiên Tiểu Hắc có thể đoán trước được tình huống này, cũng không khiến cậu thêm khó xử, trực tiếp dò xét phía dưới khối động máy.

Ừ, quả thực không có phản ứng.

Dò xét phía dưới, bàn tay đến phía sau hộp máy, sau đó...

“Người đàn thật! Là phía sau bị lỏng rồi!”

“A?” Tiểu Bạch cứng họng.

... Chỉ lo nhắc nhở cậu xem nguồn điện, như thế nào đã quên khiến cậu kiểm tra đầu bên kia của nguồn điện.

Ngớ ngẩn quả nhiên là có khả năng lây truyền.

Kết quả đương nhiên là báo động sai, sử dụng bình thường, Tiểu Hắc mở máy tính của Tiểu Bạch, lại giúp cậu dọn dẹp đồ vật bên trong máy tính một chút, sau đó dò xét thử sửa đổi mấy ngày nay.

“Ôi chào? Người lưu trữ cái gì đây?” Tiểu Bạch không đọc sách nhiều, thỉnh thoảng xem thử vài thứ huyền huyền YY đến nơi đến chốn. Mà những thứ này... rõ ràng còn có Tiểu văn hóa của Lý Ngân Hà[1]...

Xoay người, Tiểu Bạch vò đầu, đau thương như vậy mà nói: “Tiểu Hắc, mình thật không có ý gì khác, mình chỉ muốn biết thêm một chút thôi...”

Thực ra cậu từ đầu đến cuối không biết Tiểu Hắc vì sao lại để tâm, càng không biết gã vì sao lại tức giận, chỉ là dựa vào trực giác để giải thích.

Tiểu Hắc nhìn vào mắt cậu thật sâu, trong lòng hiểu được, thực ra đơn giản thuần khiết như Tiểu Bạch, là thật sự không có ánh mắt kỳ thị và phân biệt đối xử của đại chúng. Đối với Tiểu Bạch xem ra, không có gì là đáng sợ. Có thể cùng hacker quấy nhiễu chuyện trò vui vẻ, trong máy tính chứa vô số vi-rút, là bởi vì Tiểu Bạch căn bản sẽ không đề phòng mọi nơi, sẽ không nghĩ tất cả đều mang nguy hiểm.

“Không cảm thấy bọn họ ghê tởm sao?” Gã hỏi.

“Nam nữ càn... A...” Nhớ tới cái AV kia, quả thực bị thương tổn a, “Vì sao lại ghê tởm?”

“Hai người đàn ông, không phải sao?” Tiểu Hắc hỏi.

“Khác với một nam một nữ sao? Ách... Chắc là vị trí không giống...” Tiểu Bạch vẫy tay, “Đừng khiến mình nhớ lại, mình còn muốn ăn cơm...”

“Hi hi, Tiểu Hắc, mình mời bạn ăn cơm nha.” Bỗng nhiên để ý thời gian hiện tại, Tiểu Bạch kéo Tiểu Hắc chạy ra ngoài, “Chúng mình tới thử nhà ăn rất ngon mới mở, để báo đáp bạn tới thăm sửa máy, mình mời bạn ăn một bữa thiệt lớn ~”

... Bữa thiết lớn ở nhà ăn của trường học... Tên tiểu bạch này có biết chi phí mời gã là bao nhiêu không? Tiểu Hắc không biết nên khóc hay nên cười.

Thôi thì quên đi, cậu ta muốn mời mà.

Hậu quả...

Cuối tháng —— “Tiểu Hắc, mình cháy túi rồi >_<~~ có=”” thể=”” đến=”” chỗ=”” của=”” bạn=”” ăn=”” hai=”” bữa=”” cơm=””>

“Đến đây đi, còn nhớ rõ ở chỗ nào không?”

“Còn.”

Sau đó...

“Tiểu Hắc bạn ở đâu, mình lạc đường rồi...”

“Người đợi ta đi ra ngoài tìm người, nói nghe thử dấu hiệu tính chất công trình gần đó.”

“Có đường quốc lộ, có một cột đèn giao thông...”

“Thừa lời!”

“Còn có một tòa nhà Thiên Khách Long...”

“... Cũng đến Thiên Khách Long rồi...” Giọng Tiểu Hắc trầm xuống, sau đó lại lớn tiếng, “Người nhìn lên phía trên bên phải!”

“A, hóa ra đã tới rồi, mình đã nói gần như vậy, kỹ như thế...”

Sau đó...

“Tiểu Hắc bạn gái lão tam tới phòng của tụi mình.”

“Phòng các người hiện nay không phải chỉ có lão tam và người sao?”

“Đúng vậy a... Việc đó, ý lão tam là dù sao hiện tại nghỉ định kì không ai trông nom, để bạn gái của hắn ở lại trong phòng.”

“A?”

“Cho nên...” Tiểu Bạch do dự cả buổi, vẫn là đưa ra câu hỏi, “Mình có thể đến chỗ của bạn ở hai ngày không? Mình không muốn làm kì đà a!”

“Đến đây đi. Chỉ cần đừng lại đụng chạm phá hư đồ nhà ta là được, cây xương rồng người cũng có thể giết chết, thật là...” Còn thiết bị điện tử, chỉ có thể để chúng nó tự cầu xin đừng bị Tiểu Bạch vừa ý đi.

“Biết rồi.”

Về phần đến ở này, từ hai ngày sửa thành một tuần, một tuần sửa thành nửa tháng, nửa tháng sửa thành một tháng, sau đó là nửa năm, một năm...

Bất quá vấn đề con số trên, hai người tự nhiên ai cũng không tính toán.

Lại sau đó...

“Ta đã về. Ủ? Người đâu rồi?”

“Về rồi? Mình đang làm việc nhà.”

“Làm cái gì?” Tiểu Hắc kinh hãi, vội vàng chạy qua. Ủ, chưa sao, không có một sàn đầy nước, xem ra máy giặt còn tốt, lò vi sóng cũng không có nổ tan tành.

Chẳng qua...

“Mình đang rửa bàn phím a, xem mình có nhớ gỡ ra để rửa, rất lợi hại chứ.” Tiểu Bạch như tranh công nói.

“...” Người tháo ra còn đem đồ bỏ vào...

“Còn có con chuột, cực khó gỡ a...” Tiểu Bạch than phiền.

“... Rất khó gỡ ra, người vất vả rồi.” Con chuột quang mới mua...

Quên đi, người này vui vẻ là tốt rồi.

Sau cùng...

“Tiểu Bạch a, đến ngày mai ta với người ở chung được một năm rồi.”

“Mình biết, hi hi, quà tặng sớm chuẩn bị xong rồi.”

Sói xám vì thế lộ ra nụ cười chảy nước dãi. Tuy rằng nói người này từng bảo cậu ta là thằng, nhưng mà cùng ở lâu như vậy, dường như cậu ta cũng ít nhiều có thể tiếp nhận được rồi, bây giờ xuống tay... dù sao cũng không vấn đề gì chứ?

Ngày hôm sau.

“Giáo trình Windows, kỹ xảo QQ... Đây là cái gì?” Loại sách lừa trẻ con này, Tiểu Bạch cầm tới làm cái gì?

“Cho bạn a, quà tặng kỉ niệm tròn một năm.” Tiểu Bạch rất vui vẻ nói, “Không cần cảm ơn mình đâu, mình thấy bạn thường xuyên dùng cái kia xấu xấu gọi là dos gì đó, còn luôn không cần QQ nói chuyện phiếm mà là dùng notepad xấu như thế, mới đặc biệt mua cho bạn.”

“...” Không thể nhin được, kéo người, tiến vào phòng ngủ.

Tiểu Bạch vẫn luôn rất thuần khiết, đối với vật thể hình vòng kỳ quái kia còn tò mò nửa ngày, nghiên cứu nó rốt cuộc là bong bóng hay là cái gì. Mãi đến khi chịu đến đau thương mới biết được...

Hóa ra đây là phương pháp... trong truyền thuyết...

Hóa ra đây là... trong máy tính bảo là rất lợi hại, sau đó có chút kì quái...

“Đừng, phía sau tới giống như con cầu cầu a...”

“VẬY phía trước?” Tiểu Hắc lúc này kiên nhẫn mười phần.

“Giống con ếch...”

“VẬY ngồi đi.” Tiểu Hắc lắng nghe.

Làm được một nửa, Tiểu Bạch cuối cùng cười một tràng: “Giống gấu túi a... A!”

Tiểu Hắc then quá hóa giận dùng sức, rốt cuộc trừ bỏ tiếng kêu của cái tên ồn ào này.

Câu nói của Tiểu Bạch trước khi mơ mơ hồ hồ ngủ là

“Thực sự rất giống...”

PS cuối cùng...

“Ách, chặt rồi, chen vào không lọt.”

“Bên kia, không đúng...”

“Hình như là rộng quá rồi...”

“Rút ra rồi lại cắm vào?”

“Không... À... Có phải cần dầu bôi trơn không?”

Tiểu Hắc vẫn là ngừng điều khiển từ xa, từ nhà bếp chạy đến.

“Người ngu dân! Lỗ này là dây nối điện thoại, này là gờ cắm usb! Dây nối mạng phải cắm ở chỗ này!” Còn cái gì dầu bôi trơn, may mà gã nghĩ ra.

Bị mắng... Tiểu Bạch ủy ủy khuất khuất rưng rưng nhìn về phía Tiểu Hắc, nhìn gã đến ngây ngẩn ra.

Sau đó cúi người xuống hôn Tiểu Bạch, sau đó lăn lăn lăn trên sàn nhà.

Sau đó...

“Đồ ăn khét rồi...”

Sự thật chứng minh, đúng là có thể lây truyền...

Bạch Hắc Bạch chi Hắc Bạch · HOÀN

[1] Lý Ngân Hà – Li Yinhe () là một nhà xã hội học và tình dục học người Trung Quốc, ủng hộ quyền bình đẳng cho người đồng tính.

Bà có rất nhiều tác phẩm về vấn đề tình dục, trong đó có cuốn (Subculture of Homosexuality), China Today Press, 1998 (tạm dịch: Tiểu Văn Hóa Đồng Tính Luyến Ái) — là tác phẩm được nhắc tới ở đây.

Lý Ngân Hà đã và đang tích cực trong việc kêu gọi sự thông cảm cho những phương thức tình dục không truyền thống ở Trung Quốc. Bà cho rằng quốc gia đang trải qua một cuộc cách mạng giới tính De facto (được thực hành nhưng không có luật định), và khuyến khích mọi người xem xét lại những thái độ truyền thống đối với tập hôn (có nhiều bạn tình) và đồng tính luyến ái. Bà kiến nghị không xét tội truy hoan (quan hệ nhiều người) và mại dâm (đều hiện thời là phạm pháp ở Trung Quốc). Bà còn cho rằng chế độ một vợ một chồng là quyết định cá nhân của cặp đôi, không nên do ép buộc bởi luật pháp và áp lực xã hội.

(Nguồn tham khảo: en.wikipedia.org/wiki/Li_Yinhe)

Thấy hứng thú với lối suy nghĩ của bà này ~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bach-hac-bach>